1. Atacul misterios

Matthes alerga disperat de-a lungul culoarului. Nu îi mai ajungea timpul. Culoarul de beton de-a lungul căruia alerga el era rece, neplăcut. De tavan erau prinse din loc în loc la distanţe scurte nişte lămpi urâte. Tot ce se afla aici era foarte tehnic şi fără viaţă.

Mai întâi trebuise să-i imobilizeze pe paznicii de afară din grădină. Cu puţin narcotic rezolvase rapid problema. Nici deconectarea sistemului de alarmă nu fusese prea grea, deoarece avea cu el schema de conexiuni. Dar toate acestea îl costaseră timp. Poate că va reuşi totuşi în final. El alergă mai departe.

Acum avea în faţă uşa de la ultima cameră. El o deschise repede. Era în criză de timp – încă 30 de secunde! Matthes căută peste tot. Încă nu găsise cheia. 19 secunde. Dar depindeau încă atâtea lucruri de el! Dacă dădea greş acum…

11 secunde. Tot nu găsisea cheia.

Nu mai avea nicio şansă. Oraşul era pierdut. Totul fusese în zadar. Matthes ştia că pierduse. Avea deja totul în faţa ochilor: Bomba explodă, pe ecranul din faţa lui se vedeau flăcările focului luminând cerul. El auzi zgomotul asurzitor făcut de explozie. Bomba atomică fusese declanşată. Monitorul radia în toate culorile pe care le putea arăta calculatorul. El

aruncă pe masă joystickul, adică o manetă care se foloseşte pentru a deplasa obiectele de pe ecran **într-**un joc pe calculator.

Mereu în acelaşi loc. Ştiu deja tot jocul. Tot în camera asta idioată – oare unde-o fi cheia asta?

De fiecare dată nu putea trece mai departe de acest punct în jocul lui pe calculator. Pur şi simplu nu găsea cheia cu care să descuie ultima uşă. Nu reuşea niciodată să apere oraşul de atacul teroriştilor şi să dezamorseze bomba.

El se ridică. Ar trebui să fac ordine în cameră, îi trecu din nou prin minte când se uită în jurul său. De trei ori îl avertizase mama lui, iar ultima oară o făcuse pe un ton nu prea prietenos.

În timp ce trecea din hol în bucătărie, îi revenea treptat buna dispoziţie, la gândul că în după-amiaza aceea se va duce cu bicicleta împreună cu Michael, prietenul său cel mai bun, să se scalde în lac. În bucătărie, mama lui făcea ultimele pregătiri cu masa de prânz. „Ah, Matthes, ţi-ai făcut curat în cameră?” întrebă ea, şi Matthes auzi limpede tonul cam tăios cu care rostise ea aceste cuvinte. El încercă disperat să găsească o posibilitate de a schimba tema. „Mâine camera trebuie să arate ireproşabil, ai

înţeles?”

Matthes înţelesese. De fapt, scăpase cu bine de faptul că nu-i zisese să facă ordine ca pedeapsă încă în după-amiaza aceea. Atunci ar fi căzut baltă excursia la lac.

Astă-seară am timp berechet, se linişti el.

Atunci îi căzu privirea pe ediţia de sâmbătă a ziarului, care stătea deschis pe masă:

ATAC MISTERIOS LA, CHEMO-TECH citi el ce scria pe pagină cu litere groase şi mari. CHEMO-TECH – toată lumea din orăşel ştia despre ce era vorba. Un prieten de-al său, de vreo 20 de ani, lucra acolo. Firma producea mase plastice.

Matthes citi interesat articolul.

În noaptea dintre vineri şi sâmbătă, la firma CHE-MO-TECH a avut loc un atac misterios. Până acum, poliţia nu are niciun suspect. Făptaşii n-au forţat uşile şi încuietorile, după cum ne-a comunicat poliţia. **S**-a furat o dischetă din seiful şefului firmei. Această dischetă conţine formulele şi îndrumările pentru fabricarea unei noi mase plastice. Dar atacul este periculos din cauza faptului că, la o anumită fază a procesului de producţie, masa plastică este un exploziv foarte puternic. „Bineînţeles că şi lucrul acesta se află pe dischetă”, ne-a împărtăşit şeful firmei. La întrebarea noastră, el ne-a spus că acest exploziv ar putea fi fabricat de oricine se pricepe cât de cât la chimie. Poliţia nu mai exclude un atac terorist.

„Asta-i fantastic! Să furi o dischetă cu formula unui exploziv pe care fiecare îl poate produce acasă”, se miră Matthes. „Ai citit asta în ziar? Chestia cu explozivul?” o întrebă el pe mama lui.

„Da, o treabă foarte urâtă. Să sperăm că-i prind repede pe făptaşi”.

Curăţenia fusese uitată. Poate că ştia Michael ceva nou despre asta., La urma urmelor, tatăl lui lucrează la poliţie.

La masă se servi ficat cu pilaf. De fapt, lui Matthes nu-i plăcea deloc ficatul, dar în ziua aceea îl mâncă cu curaj.

Numai să nu dau prilej să mă certe, îşi zise el., Altfel mami o să-şi aducă aminte de cameră, şi atunci nu mă mai pot duce la lac.

Îngrijorarea lui era bine întemeiată: în ultimul timp, acasă fuseseră adesea certuri. De cele mai multe ori fuseseră doar chestii neimportante, dar pentru moment ea nu era prea bine dispusă. În sfârşit se termină şi masa, iar Matthes îşi luă bicicleta, se sui pe şa şi porni la drum. Mai întâi coborî dealul din cartierul cu case individuale, apoi trecu pe lângă vechea piaţă. O luă pe la dreapta clopotniţei oraşului şi ajunse deja la fântână, unde se înţelesese cu Michael să se întâlnească.

Acesta îl aştepta deja nerăbdător. „Ai citit azi ziarul?” strigă el agitat când îl văzu.

Matthes frână brusc cu roata din spate a bicicletei, lăsând o urmă de toată frumuseţea. El se uită mulţumit în urmă.

„Deci ai citit chestia aia cu atacul de la CHEMO-TECH?” Matthes observă cât de agitat era Michael. Îi făcea plăcere să-l lase pe prietenul său bine dispus să mai aştepte puţin.

„Bineînţeles că am citit. O treabă destul de urâtă, nu-i aşa?” răspunse el pe un ton calm în mod ostentativ. Dar apoi curiozitatea îl învinse şi întrebă la fel de curios ca Michael adineauri: „Ştii ceva nou despre asta? Doar tatăl tău lucrează la poliţie”.

Acum sosise momentul ca Michael să se afirme. Acum putea să-şi joace ultima carte: „Daaa”, zise el tărăgănat. „Am aflat ceva nou...”

El făcu o pauză, ca să mărească şi mai mult încordarea lui Matthes.

„Tatăl meu a fost însărcinat să ancheteze cazul. Au constituit la sediul poliţiei o celulă de criză, iar tatăl meu este şeful ei”.

Asta era deci. Acum aflase. Era fireşte o noutate cu totul specială.

„Super! Atunci poţi să-mi povesteşti tot ce se întâmplă. Poate că vom putea fi şi noi de faţă când o să-i

prindă pe hoţi”. Matthes era încântat.

„Acum hai să plecăm la lac”. Michael se sui pe bicicletă. „Dacă o să-ţi povestesc ceva, trebuie desigur să fie absolut secret, şi aici nu este locul potrivit”.

Prietenul său îşi dădea seama de aceasta. Oamenii treceau în cete pe lângă ei; chiar şi în duminica aceea era ceva aglomeraţie pe stradă.

Matthes se sui pe bicicletă şi dădu din pedale.

Ei lăsară rapid centrul oraşului în urma lor. O stradă lată ducea apoi printr-un cartier periferic. Aici erau multe fabrici şi depozite. Adesea se vedeau grămezi de tablă sau paleţi cu ţevi groase stând înaintea halelor, iar la cele mai multe intrări stăteau camioane. Deci o zonă industrială tipică. În faţă se vedea deja drumul care ducea până la lac. Cei doi o luară pe el, şi curând peisajul se schimbă complet: păduri, pajişti, câteva ogoare, şi în faţa lor la o oarecare depărtare lacul.

Când ajunseră la vreo 50 de metri de lac, Michael frână brusc. Matthes era cufundat în gânduri şi nu dăduse atenţie drumului. Balansându-se periculos, de abia putu să-l evite la timp pe Michael. Tocmai voia să înceapă să înjure, când Michael îi făcu semn cu o mişcare rapidă a mâinii să tacă.

„Ssst! Uită-te colo, pe lac!”

Privirile lui Matthes urmară direcţia degetului arătător întins de Michael. Trebuie să fi avut o expresie destul de curioasă pe faţă, căci Michael îi explică mai departe: „Acolo pe salteaua pneumatică – e Bernd, nu-i aşa?”

„Bernd”. La acest cuvânt, Matthes tresări, de parcă ar fi fost curentat. El se uită cu şi mai multă atenţie. Şi atunci îl recunoscu – tipul acela care îşi bălăcea picioarele în apă nu putea fi decât Bernd. Bernd mergea la aceeaşi şcoală ca Matthes şi Michael. Era cu trei ani mai mare şi îi făcea o plăcere enormă să-i necăjească pe cei mai mici. Nu erai niciodată sigur ce va face atunci când te aflai în preajma lui. El se distra mai ales cu atacuri laşe, cum ar fi dezumflarea roţilor de la biciclete sau deşertarea

ghiozdanelor. Uneori, unii îl văzuseră la treabă, dar tuturor le lipsea curajul de a-l pune la punct.

„Acum o să-i arătăm noi lui. O să-i jucăm o farsă”, şopti Michael.

Matthes nu era prea sigur de asta. Bernd era cu siguranţă mai puternic decât ei doi la un loc, şi oare avea rost să...

Dar Michael îşi făcuse deja un plan:

„Hai, Matthes!” îl pofti el pe prietenul său pe un ton scăzut, în timp ce-şi pusese deja încet bicicleta pe

pământ, apoi se furişă aplecat spre un pâlc de stufăriş de pe mal.

Prietenul său îl urmă cu precauţie.

„Rupem câte o trestie prin care putem respira. Pe urmă înotăm cu atenţie pe sub apă până la el. Când am ajuns la saltea, eu o răstorn, iar tu tragi dopul din ventil”.

Michael făcu o scurtă pauză, şi Matthes obiectă deja: „Da, dar dacă...”

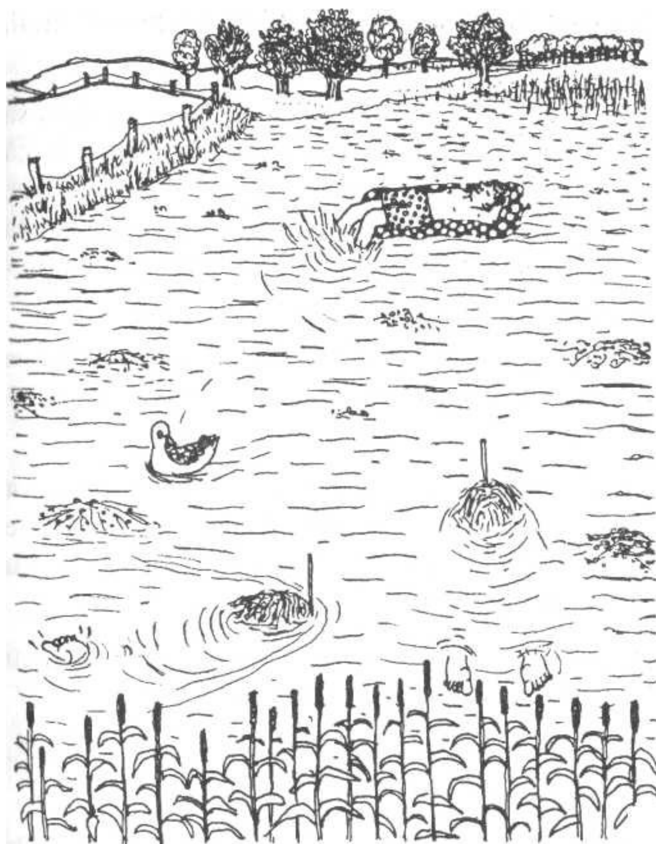
Prietenul său îl întrerupse nerăbdător: „Va fi aşa de speriat, că vom avea destul timp s-o luăm din loc. O să fie totul bine”.

Matthes nu era prea convins de asta, dar nici nu voia să pară un laş. El rupse repede o trestie potrivită, o probă puţin, apoi intră cu atenţie în apă.

Cei doi înotară cu mişcări lungi, atente spre salteaua lui Bernd. Din apă se vedeau ieşind numai trestia şi nişte şuviţe de păr. Dar ele nu atrăgeau atenţia, deoarece pe lac pluteau totdeauna alge şi plante acvatice.

Pleosc – pleosc – pleosc, auziră ei în curând picioarele lui Bernd lovind apa. Întrucât sunetul se transmite bine în apă, trebuiau să înoate acum foarte încet.

O sută de metri – cincizeci – douăzeci de metri. Distanţa se făcea tot mai mică. Curând erau atât de aproape de saltea, încât puteau s-o atingă cu mâna.

h

Matthes se cufundă cu atenţie sub saltea şi căută ventilul. Era **într-**un colţ. El se deplasă cu mare băgare de seamă până acolo. Acum se găsea chiar sub el.

Michael îşi căutase un loc bun la marginea saltelei. O privire... şi apoi un strigăt puternic şi speriat al lui Bernd. Cu o smucitură, Michael răsturnase salteaua, iar Bernd dădea din mâini şi din picioare în apa rece. În aceeaşi clipă, Matthes deschise ventilul, iar aerul ieşi şuierând.

Acum era pentru amândoi timpul cel mai potrivit să se facă nevăzuţi. Erau înotători buni, şi pentru că Berad trebuia mai întâi să**-**şi salveze salteaua care se scufunda, ei câştigară ceva timp. Ajunseră repede la mal, se suiră şi mai repede pe biciclete şi apoi plecară rapid.

După un timp, când pedalau ceva mai rar, Matthes

întrebă totuşi puţin cam speriat: „Crezi că ne-a recunoscut?”

„Nu, nu-mi pot închipui aşa ceva. Totul a mers prea repede, şi de fapt...” încercă Michael să-şi insufle lui şi prietenului său ceva curaj, dar vorbele lui nu sunau prea convingător.

„În orice caz a meritat-o, şi era şi timpul – deci să nu lăsăm să ni se strice după-amiaza”.

„Acum trebuie să-mi spui ce mai ştii despre atac”, insistă Matthes pe lângă prietenul său.

„Hai să ne ducem până la golfuleţul acela cu copacul înclinat. Acolo putem să stăm nestingheriţi şi să vorbim despre toate”, zise el şi dădu puţin mai repede din pedale ca să-şi întărească invitaţia.

În scurt timp ajunseră la ţintă, şi Michael începu să povestească: „Ţi-am spus deja că tata a fost însărcinat cu anchetarea cazului. De aceea şi ştiu totul aşa de bine. Atacul trebuie să se fi petrecut alaltăieri între orele şase şi zece. Şeful firmei a pus seara discheta în seif şi apoi l-a încuiat. Şi când l-a deschis ieri dimineaţă, ea nu mai era acolo. Poliţia a cercetat totul, dar n-a găsit nicio urmă. Încuietorile nu erau sparte şi nici seiful nu era avariat. În plus, este un seif care se deschide prin comandă dată de calculator, o descoperire foarte nouă. Seiful poate fi deschis doar de trei oameni din firmă: şeful însuşi, şeful secţiei de proiectare şi adjunctul şefului”.

„Atunci trebuie să fi fost unul dintre cei trei”, îl întrerupse Matthes agitat. „Trebuie să li se percheziţioneze casele, şi la care se găseşte discheta, atunci el este”.

„Desigur că **s**-au cercetat imediat birourile, dar nu era nimic”, explică Michael aproape jignit.

„Şi nu rezolvă nimic dacă o duce acasă. Reţeaua de calculatoare este un sistem foarte special care a fost dezvoltat chiar pentru această firmă. Dischetele nu pot fi citite de un alt calculator. Calculatorul firmei CHEMO-TECH formatează dischetele în mod special, şi atunci niciun alt calculator nu le poate citi – aşa mi-a explicat

tata, căci eu nu prea am habar de calculatoare”.

Dar Matthes avea habar. El era extrem de interesat de calculatoare. Dacă calculatorul de la CHEMO-TECH formatează altfel dischetele decât un PC normal, atunci aceasta era cam ca o deosebire dintre chinezi, evrei şi europeni: Unii scriu de sus în jos, alţii de la dreapta la stânga, iar europenii de la stânga la dreapta. Iar calculatorul de la CHEMO-TECH.

16

17

după părerea mea, scria acum de la stânga la dreapta, iar un PC scria de sus în jos – sau cam aşa ceva. Logic. Şi atunci altul nu mai poate citi ce scrie pe el.

„Pe lângă aceasta, toţi trei au alibiuri pentru noaptea trecută. Şeful a fost la şeful poliţiei să joace şah, adjunctul său a fost cu prietenii la pescuit, iar şeful secţiei de proiectare a fost cu soţia la restaurant”.

Acum, Matthes nu mai ştia ce să zică. „Este foarte complicat”, recunoscu el în cele din urmă.

„Singura urmă care **s-**a găsit până acum este un Golf roşu. El a fost văzut în timpul nopţii în perimetrul firmei de către paznicul de noapte al firmei CHE-MO-TECH. Întrucât acolo nu parchează niciodată maşini, lucrul acesta i-a sărit imediat în ochi. Ar fi deci posibil ca hoţul să fi venit cu maşina aceea. Dar niciunul dintre suspecţi nu are Golf. Au verificat deja chestia asta”, completă Michael.

Amândoi tăcură câtva timp.

Apoi Michael spuse: „Hai să-i facem o vizită domnului Polling, paznicul de noapte. El a lucrat mult timp la poliţie şi este un bun prieten al tatălui meu. De aceea îl cunosc şi pe el. Poate că ne va spune mai multe despre atac”.

„O.K.”, zise Matthes, se sui pe bicicletă şi o luă după Michael. Domnul Polling locuia nu departe de zona pietonală. Bicicletele lui Matthes şi Michael mergeau hodorogind pe pavajul de piatră brută care era acolo. Aici era totdeauna destul de multă agitaţie: familiile se plimbau, clienţii şedeau în cafenele şi cofetării, iar direct

în faţa lor şedea un cerşetor, în a cărui pălărie erau deja câteva monede. „Ia priveşte! Acolo în faţă este clădirea firmei CHEMO-TECH în care s-a comis spargerea”. Matthes ascultă interesat, când prietenul său îi explică: „Fabrica este afară în zona industrială, dar administraţia şi secţia de proiectare sunt aici în centrul oraşului. Nu departe de aici locuieşte şi domnul Polling”.

Încă câteva străzi laterale, şi erau deja la ţintă.

Diiing – dooong. Se auzi în casă sunetul plăcut al soneriei când Michael apăsă pe buton.

„Bună ziua, Michael! Cărui fapt îi datorez onoarea vizitei tale?” îl salută bucuros domnul Polling, când le deschise celor doi uşa. Era destul de înalt şi de voinic. Părul său scurt, negru şi ochii săi albaştri dădeau feţei sale o expresie sinceră şi deschisă.

„Bună ziua, domnule Polling. Am vrut doar să trecem puţin pe la dumneavoastră – din cauza atacului de la CHEMO-TECH – ne gândeam că poate ne povestiţi ceva despre asta... El este prietenul meu Matthes. Suntem amândoi în aceeaşi clasă”.

„Ei, atunci intraţi. Din păcate nu vă pot spune prea multe pe lângă cele scrise în ziar”.

El îi conduse în camera de zi. Vreţi să beţi nişte suc?” întrebă el, şi fără să mai aştepte răspuns, aduse sticla şi puse trei pahare pe masă. „Serviţi-vă – 18

19

simţiţi-vă ca acasă. Să vă povestesc despre atac? Bine. Am venit ca în fiecare seară la CHEMO-TECH. Imediat mi-a sărit în ochi Golful roşu, care parcase pe partea cealaltă, dar nu se vedea nimeni, aşa că nu mi-am mai făcut griji. După ce am intrat în clădire m-am dus mai întâi în camera de control. Acolo am verificat dispozitivul de alarmă şi am pornit monitoarele de supraveghere video din toată clădirea. Aşa fac în fiecare seară. Apoi – ca totdeauna – am făcut primul tur de control prin clădire. Îmi fac turul tot la două ore, când verific toate uşile dacă sunt închise. Aceasta durează cam o jumătate de oră. Restul timpului stau în camera de control de la parter, observ

monitoarele sau fac altceva. Singura posibilitate pentru hoţ a fost că a ştiut exact cum decurge rondul meu de control. În timp ce eram în clădire, a intrat în biroul şefului – acolo nu sunt camere de supraveghere. Apoi a avut la dispoziţie o oră şi jumătate să deschidă seiful, să ia discheta şi să dispară în timpul următorului rond. Deci nu putea să fi fost decât cineva din firmă. Unu la mână, pentru că broaştele uşilor nu erau forţate, iar doi la mână, pentru că ştia exact unde...”

„Stooop!!!” strigă brusc Matthes, sări în picioare şi se năpusti spre uşă. „Cineva îmi fură bicicleta nouă...” mai auziră ceilalţi doi, uitându-se după el cu ochi miraţi. Ajunseră ca fulgerul pe stradă în faţa uşii de la intrare şi văzură doar cum un bărbat o cotea după colţ călare pe bicicleta lui Matthes. „Repede! în maşină!” zise domnul Polling cu o voce tăioasă, începând astfel urmărirea. El calcă ambre-iajul, schimbă repede vitezele, motorul se ambala, şi maşina cea veche o luă din loc cât ai clipi din ochi. Dar şi hoţul mergea foarte repede. În faţa era o curbă spre stânga – intersecţia se apropia rapid, dar în loc să frâneze, el pedală şi mai repede. În ultimul moment trase cu toată puterea frâna de la roata din spate. Bicicleta se înclină periculos când roata din spate se bloca şi derapa în curbă. Cauciucurile scârţâiră – câţiva trecători strigară înfricoşaţi, totuşi el acceleră şi mai mult după ce luă curba, iar maşina îl pierdu definitiv din vedere. Când ajunseră şi ei la curbă nu se mai vedea nimic decât câţiva pietoni, care se uitau buimăciţi în direcţia unde dispăruse probabil hoţul. Nici întrebările care li se puseră nu rezolvară nimic – toţi fuseseră prea surprinşi pentru a-şi da seama încotro o luase.

2. Vizită la locul faptei

„Îmi pare rău, băieţi, dar aici nu mai putem face nimic. Matthes, e cel mai bine să te duci acasă şi să le spui părinţilor să anunţe furtul la poliţie. Ei pot să descrie exact bicicleta”, şi domnul Polling distruse astfel ultima licărire de speranţă din Matthes. El se furişă prin oraş spre casă ca un câine plouat. Oare ce-o să spună părinţii lui?

Bicicleta lui nouă – furată aşa pur şi simplu, şi nici măcar nu-i pusese legătoarea., Mare prost ai fost, îşi zise el., Cu siguranţă că o să fie un mare scandal.

Era după-amiază, pe la ora patru şi jumătate, când Matthes ajunse acasă. Presimţirea i se adeveri: Atmosfera de acasă era cum nu se poate mai proastă. Acum stătea în camera lui pe pat şi se gândea: „Bine, n-a fost înţelept din partea mea să nu leg bicicleta, dar şi legată mi-ar fi putut fi furată. Şi acum şi predica asta morală. La urma urmelor, eu trebuie să suport paguba şi să merg cu vechea mea bicicletă. Dar au făcut atâta gălăgie, de parcă asta ar mai folosi la ceva. Plus că am primit arest pentru azi şi niciun ban de buzunar luna viitoare. Asta nu trebuia să fie.

La poliţie, totul merse foarte repede. Ei completară un formular în care trebuiseră să descrie foarte exact bicicleta, şi apoi poliţistul le mai spuse că nu prea existau speranţe, căci se furau prea multe biciclete.

22

Ajuns din nou acasă, el se duse imediat în camera lui. Nici măcar la cină nu-l chemară! Pe monitorul calculatorului său se vedea derulând acelaşi joc, dar nici aici nu avu noroc. Teroriştii reuşiră iarăşi să distrugă oraşul. În final, Matthes se băgă în pat şi adormi cu greu. Somnul îi fu fără vise şi deci puţin odihnitor, totuşi fu somn. Măcar nu mai trebuia să se gândească la ziua care trecuse…

În timpul micului dejun de a doua zi nu se vorbi nimic. Fiecare se bucura că celălalt nu spunea nimic şi că nu se isca în felul acesta o ceartă.

Curând, Matthes fu în drum spre şcoală. Era o zi însorită de vară, chiar dacă era luni, dar el nu observă deloc lucrul acesta. Curând va veni vacanţa, dar niciun gând nu se îndrepta în această direcţie. Nu se putea gândi la altceva decât la bicicletă. Oare cine i-ar fi putut-o fura? Curând îi trecu prin minte: Bernd! Bernd putea s-o fi făcut. Ca înălţime se potrivea, şi semăna puţin şi la păr. Bernd nu ieşea în evidenţă prin nimic. El avea păr scurt şi negru. Hoţul avusese şi el păr scurt de culoare închisă…

Matthes îşi propuse să-l ţină astăzi sub observaţie pe Bernd.

Nici la şcoală nu se întâmplase ceva deosebit. De două ori îl scoase profesorul la lecţie, dar de fiecare dată nu ştiuse ce să răspundă la întrebări.

În sfârşit veni pauza mare, şi Matthes ieşi afară cu Michael. Discutară amândoi despre bănuiala lui Matthes că Bernd ar putea fi făptaşul.

23

„Desigur că putea să fi fost; hoţul semăna oarecum cu el, dar nu sunt sigur că el este. **S-**a întâmplat totul atât de repede!” zise Michael.

„Îl voi ţine oricum sub observaţie.

— Şi dacă se trădează cumva, atunci îl denunţ la poliţie”, spuse Matthes, şi din vocea lui răzbătea încăpăţânarea.

Nu era lucru simplu pentru el să-şi piardă bicicleta şi să nu poată face nimic, nici măcar să aibă o bănuială îndreptăţită. Când soneria îi readuse la realitate, amândoi se duseră tăcuţi în clasă.

Când se aşeză pe scaun şi se aplecă să-şi ia o carte din ghiozdan, Matthes văzu surpriza: Ghiozdanul său nou era stropit peste tot cu cerneală. Cineva trebuie **s-**o fi făcut în pauză, când sala de clasă era goală. O privire mută aruncată lui Michael îl făcu să afle că şi ghiozdanul lui arăta la fel. Pentru amândoi, situaţia era clară: Asta i se datorează lui Bernd!

Acum nu trebuie să spunem nimic. Trebuie să ne prefacem că nu **s-**a întâmplat nimic, se hotărî Matthes în câteva secunde. Un semn atent făcut cu capul spre Michael îi semnală acestuia decizia lui Matthes., Dacă îl denunţăm acum pe Bernd, ne-o va plăti cândva cu siguranţă cu aceeaşi monedă. Trebuie să ne răzbunăm în aşa fel, încât să nu ştie cine a fost”.

În restul dimineţii, amândoi fură mai tăcuţi şi mai absenţi ca până atunci.

„Ce înseamnă asta? Nu poţi să-mi explici unde se vor termina toate astea? Ieri **s-**a furat bicicleta cea nouă,

astăzi **s-**a stricat ghiozdanul – mâine poate ne va sări casa în aer?”

Tatăl lui Matthes era vizibil tulburat. El umbla încolo şi încoace prin bucătărie. Era roşu la faţă de mânie, iar vocea îi răsuna tare prin casă.

Atmosfera era din nou grea la Matthes. Din nou, ca de atâtea ori în ultimul timp. Matthes ştia: Acum trebuia să pară cât mai plin de căinţă, să nu contrazică nimic, şi atunci totul va trece foarte repede.

Matthes nu mai avu voie să ia masa de prânz – se aşteptase oricum la aceasta. După-amiază înfulecă ceva cât putu de repede şi fără să atragă atenţia. Plecă apoi la Michael cu bicicleta lui veche. Deşi totul uruia şi deşi nu avea decât trei viteze, ajunse destul de repede acolo. Exact la timp, după cum văzu: Michael şi tatăl lui tocmai se îndreptau spre maşina de serviciu a tatălui.

„Poate să vină şi Matthes? Te rog, te rog, te rooog...”

„Din partea mea, nu are decât. Dar trebuie să fie cuminte!” îşi dădu tatăl permisiunea.

„Vrei să vii cu noi? Ne ducem la CHEMO-TECH ca să mai cercetăm încă o dată locul faptei”.

Cum să nu vrea Matthes! Cât ai clipi din ochi şedea pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Era deja cu totul altceva să străbată oraşul în această maşină.

24

25

Se opriră **într-**o parcare aflată la marginea zonei pie-tonale. Parcurseră pe jos ultimii metri până la CHE-MO-TECH, pentru că nu mai erau locuri de parcare chiar în dreptul zonei pietonale. Matthes se uita interesat la oamenii pe care îi întâlnea: Colo femeia cu coşul greu de cumpărături, care se căznea transpirând să-l ducă până la maşină, fără să piardă ceva. De dincolo venea spre ei cu pas grăbit un domn îmbrăcat **într-**un costum fin cu dungi subţiri, având o geantă-diplomat. El părea să se grăbească cu adevărat, căci se tot uita la ceas. Dimpotrivă, şcolarii care îşi lingeau cu delectare îngheţata stând pe marginea fântânii arteziene precis că nu se grăbeau. Iar acolo, chiar

în faţa lor, stătea din nou cerşetorul acela pe care el şi cu Michael îl văzuseră deja ieri. Mantaua lui cenuşie arăta ponosită şi murdărită peste tot. Barba încâlcită, puloverul de culoare verde închis şi ghetele, a căror talpă începea să se desprindă. Acolo în faţă era firma CHEMO-TECH. De la intrarea principală fură duşi imediat în biroul şefului firmei.

„Bună ziua, domnule comisar. Văd că veniţi să cercetaţi încă o dată locul faptei. Haideţi să vă conduc imediat prin toată clădirea”, salută el grupul. Apoi le aruncă lui Matthes şi Michael o privire cam bănuitoare, dar nu zise nimic.

Turul începu în secţia de proiectare. Planşete mari de desen stăteau la ferestre, pentru ca să cadă o lumină cât mai bună. În faţa unora se aflau bărbaţi în halate albe, care desenau nişte forme şi configuraţii

complicate. Întregul spaţiu era bine luminat şi foarte curat. Lângă un perete se aflau mai multe calculatoare. Matthes văzu imediat că trebuiau să fie nişte computere foarte scumpe. Pe monitoare luceau imagini viu colorate cu atomi şi legături chimice. Deosebit de izbitoare era culoarea neagră a carcaselor calculatoarelor în loc de gri deschis. Ele arătau ca nişte zaruri negre.

Lacul strălucea mat în lumina soarelui. Şi monitorul şi tastatura erau de aceeaşi culoare neagră. Matthes stătu câtva timp întrebător în faţa calculatoarelor, când şeful firmei explică:

„Computerele noastre sunt cu adevărat ceva deosebit: Noi înşine le-am proiectat. Aceste calculatoare sunt unice în toată lumea şi concepute special pentru aplicaţiile noastre. Ele înmagazinează datele pe dischetă altfel decât PC-urile normale. De aceea, discheta furată nu mai poate fi citită pe niciun alt calculator. Singura posibilitate pentru un hoţ ar fi să conecteze la calculatorul nostru un PC obişnuit şi să transfere pe el datele de pe dischetă. Dar un PC ne-ar sări imediat în ochi, pentru că toate calculatoarele noastre au această carcasă specială, şi

ea nu se găseşte de cumpărat.

Nu-mi pot imagina cum vrea să lucreze hoţul cu discheta. Pe ea au fost înregistrate trei documente. Acestea pot fi citite numai cu computerul firmei, pentru că sunt codate ca să nu poată fi citite de PC-uri. Hoţul ar trebui să aducă un PC în firmă, să-l conecteze la computerul firmei şi apoi să transfere datele pe PC. Dar calculatorul firmei poate fi folosit numai de la ora opt la şaptesprezece. Atunci se închide automat. Hoţul ar trebui deci să lucreze în timpul orelor de serviciu cu PC-ul său şi cu calculatorul nostru. Dar lucrul acesta cu siguranţă că ar sări în ochi”.

Tatăl lui Michael zise: „Spuneţi-mi încă o dată rar: Deci, asta înseamnă că hoţul poate să folosească discheta doar aici în firmă între orele opt şi şaptesprezece, şi în plus trebuie să aducă un PC. Corect?” „Foarte corect, domnule comisar”.

„Şi dacă ar apărea aici cu un computer străin, lucrul acesta ar sări imediat în ochi. Corect?”

„Absolut!”

„Şi altfel nu poate citi, folosi sau face altceva cu discheta ca să ajungă la formulă?”

„Exact. El are neapărată nevoie de calculatorul nostru principal”, răspunse şeful firmei.

„Atunci putem de fapt să suspendăm investigaţiile”, constată tatăl lui Michael. „Trebuie să mai aşteptăm până ce apare hoţul la dumneavoastră sau până vede că nu poate face nimic cu discheta. Aş dori doar să mi se arate repede restul clădirii. Poate că am pierdut din vedere vreun lucru care ne-ar putea da vreun indiciu asupra hoţului”.

Ei merseră la etajul următor. „Aici se află toată administraţia firmei noastre: contabilitatea, biroul personal, departamentul de presă, biroul meu şi al adjunctului meu”, le explică şeful firmei în privinţa acestei secţii.

Acolo erau birouri de sine stătătoare; în fiecare şedeau doi sau trei oameni. Şi aici erau peste tot

calculatoare în formă de cub.

„Firma noastră a trecut complet pe calculatoare. La noi nu mai merge practic nimic fără calculator”, explică şeful ei.

„Aici ajungem la biroul meu. Tot aici se află şi seiful din care a fost furată discheta”.

Era o încăpere mai mare decât celelalte şi mobilată mult mai frumos. Îţi izbeau curând privirile masa şi scaunele din lemn de culoare închisă, fotoliile de piele şi telefonul modern de pe birou. Camera era foarte ordonată. Pe un perete era un raft plin de bibliorafturi, toate în formaţie. Iar în colţ se afla seiful. El radia o sclipire metalică mată.

„Seiful este acoperit cu un strat de titan şi înzestrat cu o închidere computerizată nemaivăzută”, le explică plin de mândrie şeful.

Seiful acesta era ceva deosebit: uşa lui nu era prevăzută cu vreun mâner sau manetă – nu avea absolut nimic. Uşa se potrivea cu atâta precizie în cadru, încât aproape că nu se vedea niciun şanţ. El arăta ca un cub metalic care tocmai fusese turnat şi poleit.

„El poate fi deschis numai cu un program special dintr-un computer. Programul se află acolo în dulap. Numai când se formează codul exact de zece cifre se deschide automat uşa”.

„Înseamnă că hoţul ştie toate acestea dacă n-a uzat de forţă ca să deschidă seiful?” întrebă tatăl lui Michael.

„Da, desigur. Am fost şi eu foarte uimit, ba chiar şocat când am văzut că chiar şi acest seif a fost spart, îmi vine într-adevăr greu să bănuiesc pe cineva din firma mea, dar nu văd altă posibilitate”.

„Bine. Vă mulţumesc pentru aceste detalii. Va trebui să ne ocupăm în continuare cu găsirea făptaşului, dar cel puţin nu este niciun pericol ca să arunce ceva în aer”, zise tatăl lui Michael când se despărţiră.

Şeful firmei îi însoţi până în stradă. Cumva, Mat-thes avea un sentiment neplăcut. Trecuse cu vederea ceva anume. Dar oare ce? Totul părea să fie în regulă: Hoţul nu

avea nicio şansă să provoace un dezastru, acum nu mai era niciun pericol. Dar sentimentul nelămurit, neplăcut din zona stomacului nu dispăru.

Presimţirea nu-l mai părăsi toată după-amiaza:

„Am scăpat din vedere ceva important. Am făcut o greşeală, dar aş da nu ştiu cât ca să ştiu ce anume”.

Această presiune, această încordare deveni tot mai puternică. Matthes era tot mai sigur că această greşeală avea să-şi arate efectul.

30

„Mă duc puţin până la Michael”, le strigă el părinţilor săi, când după cină plecă din nou de acasă. Amândoi merseră împreună pe străzi, şi ca şi cum ar fi avut acelaşi gând, o apucară pe drumul care ducea la CHEMO-TECH, trecând prin zona pietonală. Era încă destul de devreme, astfel că mai erau oameni pe stradă. În cinematografe erau prezenţi primii oameni pentru programul de seară. Localurile unde se servea îngheţată erau înţesate de lume.

Cu cât se apropiau mai mult de CHEMO-TECH, cu atât era mai linişte pe stradă. Magazinele de aici închiseseră deja, iar trecătorii veneau doar în timpul zilei pe această stradă laterală.

Acolo pe bancă stătea din nou cerşetorul pe care îl văzuseră deja. El părea să-şi ducă permanent traiul aici. Acum tocmai îşi făcuse un culcuş comod pentru noapte cu o pătură veche de lână.

„Asta am trecut noi cu vederea!” Dintr-o lovitură, Matthes îşi dădu seama ce-l muncise toată după-amiaza. îl strigă pe Michael să vină repede la el şi o luară amândoi la fugă spre cerşetor. „Dacă cerşetorul stă toată ziua aici, înseamnă că a văzut şi atacul”, îi explică el repede prietenului său.

„Scuzaţi-ne – putem să vă mai deranjăm o dată? Aş avea o întrebare”. Oarecum nesigur şi timid, Matthes se adresă omului din faţa lui. Acesta îşi ridică mirat privirile. Încă nu i se mai întâmplase ca oamenii să i se adreseze aşa de politicos şi de prietenos.

31

!

Fără să aştepte un răspuns, Matthes vorbi imediat mai departe: „V-am văzut deja de câteva ori stând aici. Aţi fost cumva aici şi în urmă cu trei zile, vinerea trecută, când s-a făcut o spargere la firma CHE-MO-TECH de vizavi?”

„Da...”, răspunse şovăind omul. „Bineînţeles că şi în urmă cu trei zile am fost aici. În fiecare zi sunt aici. De spargere nu ştiu nimic, dar seara, cam pe la şapte şi jumătate, cineva a intrat acolo cu o cutie comică de culoare neagră. Da, exact, dintr-un Golf roşu a ieşit el, apoi a intrat în clădire. Pe la nouă şi un sfert a ieşit iarăşi afară – fără cutie. Ştiu exact lucrul ăsta, pentru că chiar înainte a sunat ceasul din turnul bisericii. Altminteri în toată seara nu s-a întâmplat

nimic. Îmi pare rău”.

Dar Matthes era deja tulburat de-a binelea. „Cu o cutie neagră spuneţi? Puteţi s-o descrieţi mai exact?”

„Era ca un cub, cam la fel de lung, de lat şi de înalt”. El arătă cu mâinile o lungime cam de 40 de centimetri. „Părea să fie de plastic sau cam aşa ceva. Şi când a ieşit

din clădire n-o mai avea cu el”.

„Vă mulţumesc frumos. Ne-aţi ajutat cu adevărat foarte mult”, mulţumi Matthes şi apoi îl trase pe Michael de acolo.

După câţiva metri, Michael întrebă complet dezorientat: „Nu pricep deloc ce-ai vrut de la bătrânul de acolo. Şi de ce ne-a ajutat? Tipul cu cutia neagră doar nu era hoţul!”

„Hai să stăm puţin jos”. Matthes îl trase pe Michael spre o bancă goală din zona pietonală.

„Discheta care a fost furată la CHEMO-TECH poate fi citită numai pe computerul firmei. Dar aceste computere sunt unice şi există doar în firmă. Deci hoţul poate folosi discheta numai în firmă, clar?”

„Da, dar...”

„Singura posibilitate de a folosi discheta în afara firmei CHEMO-TECH este să conecteze un PC la computerul firmei şi apoi să transfere discheta pe un PC normal. Hoţul ar trebui deci să strecoare unul înăuntru. Şi ca să nu atragă privirile, l-a pus **într-**o

carcasă neagră care arată la fel ca cea din firmă. Oricine vede acum PC-ul se va gândi că este un computer foarte normal de la CHEMO-TECH. Hoţul poate transfera discheta fără să atragă atenţia. Acum trebuie doar să scoată PC-ul afară din clădire, căci la un moment dat va observa cineva că acolo e un computer în plus. Să ne gândim: În urmă cu trei zile **s-**a dat spargerea. Atunci hoţul a introdus PC-ul la CHEMO-TECH. Dar computerul firmei funcţionează numai în timpul programului de lucru. Deci la sfârşitul săptămânii nu putea transfera datele de pe dischetă, pentru că nu **s-**a lucrat. Înseamnă că le-a transferat astăzi...”

Matthes păli, şi vorbi mai departe foarte tulburat: „Probabil că în seara asta va încerca să scoată PC-ul din firmă. Haide! Michael, o iei imediat la fugă şi-l avertizezi pe tatăl tău. El să vină încoace cu câţiva poliţişti. Eu aştept aici şi sunt atent dacă vine!” Matthes vorbea repede şi

agitat.

Michael o luă la fugă.

Matthes îşi căută o bună ascunzătoare aproape de perimetrul firmei, de unde putea cuprinde totul cu privirea. Minutele îi păreau ore, aşa de agitat era.

Dintr-odată, auzi zgomotul făcut de motorul unei maşini. Într-adevăr, un Golf roşu apăru de după colţ mergând încet. Coborî un bărbat, cu pălăria trasă pe ochi. Matthes recunoscu o manta lungă şi o basma, dar nu şi pe el însuşi.

Când se simţi în siguranţă, necunoscutul se îndreptă

34

spre poarta firmei. Doar la câţiva metri distanţă stătea Matthes sub un tufiş. De acolo putea chiar să simtă parfumul loţiunii de ras a străinului. Acesta scoase o cheie din buzunar şi deschise poarta. El se furişă încetişor pe terenul firmei şi dispăru treptat în întuneric. Contururile deveneau tot mai neclare.

Matthes mai putu să vadă cum se deschise uşa de la intrare. Apoi omul dispăru din privirile lui.

Şi poliţia tot n-a venit. Durează de-o veşnicie. Dacă ne scapă hoţul? Trebuie cumva să-l urmăresc! Să rămân cumva cu el, dacă poliţia nu vine la timp.

El reflectă rapid: „Pe jos?

— Nu, nicio şansă. Alt vehicul nu am – Stai! Vehicul – Trebuie să mă ascund undeva în Golf. Ce-ar fi dacă m-aş ascunde în portbagaj?

Matthes fugi repede la maşină. O apăsare pe butonul uşii din spatele maşinii de tip break –, Super! Acesta este deschis.

Uşa unde se afla portbagajul se deschise. Matthes se vârî repede în maşină. Mai înainte ridicase capacul care stă peste portbagaj şi care îl desparte de interiorul maşinii. Putea acum să-l ridice uşor din interior şi să observe interiorul maşinii. O împingere în sus – Matthes apucă capacul portbagajului şi-l trase spre el. Linişte – întuneric şi un miros de aer stătut. Oare în ce se băgase?, Să sperăm că hoţul nu va pune PC-ul în portbagaj, şi la acest gând îl

trecură căldurile. El aşteptă. Nu putea aprecia cât timp trecuse, dar i se păru nesfârşit de lung până auzi din

35

tr-o dată paşi.

Apoi uşa din dreapta şoferului fu descuiată, deschisă şi trântită iarăşi după câteva secunde. Ceva mai târziu se întâmplă la fel cu uşa de lângă şofer. Matthes văzu prin**tr-**o crăpătură cum necunoscutul se urcă la volan.

Pe scaunul din dreapta lui se afla o cutie neagră – PC-ul.

Oare unde o fi poliţia? îşi zise Matthes plin de emoţie. Atunci auzi cum era ambalat motorul şi simţi cum se punea maşina în mişcare.

Matthes era disperat. Singur în maşina hoţului – şi nimeni nu ştia unde se afla el.

3. Atacul

Girofarul cu lumină albastră lumina întretăiat zidurile de beton ale clădirii. Oamenii stăteau înjur sau alergau grăbiţi încolo şi încoace. Întreaga firmă CHEMO-TECH era luminată. Toate încăperile fură controlate minuţios. Erau poliţişti peste tot şi prin Tre' ei Michael cu tatăl lui.

„Povesteşte-mi acum foarte precis cum **s-**a întâmplat totul!"

Michael relată cum se duseseră seara **într-**acolo, cum vorbise Matthes cu cerşetorul şi ce concluzii trăsese el. Apoi povesti cum îl trimisese Matthes să aducă poliţia.

„Când am sunat la poliţie, mai întâi n-au vrut să mă creadă. A trebuit să explic totul amănunţit. Apoi au trimis o maşină de patrulă a poliţiei. Când am ajuns din nou la CHEMO-TECH, nu l-am mai văzut pe Matthes. Mai întâi l-am căutat peste tot şi l-am strigat. Apoi poliţistul a sunat la centrală ca să-i sune de acolo pe părinţii lui Matthes şi să întrebe dacă este acasă. Şi pentru că nu era acolo, **s-**a dat alarma la toate maşinile de poliţie".

„Concluziile trase de Matthes sunt poate corecte, dar voi n-ar fi trebuit să vă jucaţi de-a poliţia", zise tatăl lui Michael cu o voce mânioasă.

37

Între timp, afară se făcuse răcoare, iar unii poliţişti îşi înăbuşeau căscatul. Era o noapte neplăcută, mai ales pentru Matthes, care şedea ghemuit în portbagajul Golfului. Între timp, mergeau cu viteză destul de mare.

Precis că am ieşit din oraş, căci viteza de aici este peste tot 30 de km la oră. Poate că am luat-o pe curba spre vest". Aşa numeau cei de aici o şosea cu două benzi care ieşea din oraş spre vest.

Prin deschizătura îngustă, Matthes nu putea recunoaşte nimic, şi mai mult nu avea voie să ridice capacul de pe portbagaj, pentru că altfel omul l-ar fi descoperit.

* * *

„Acolo, domnul din spatele băiatului, el este şeful nostru de intervenţie", îl auzi Michael pe un poliţist. Părinţii lui Matthes îl căutau pe tatăl său.

„Dumneavoastră sunteţi şeful acestei intervenţii?" întrebară ei când se aflară în faţa tatălui său. Michael sesiză faptul că îngrijorarea şi teama pentru fiul lor făcea ca vocea să le tremure.

„Da, eu sunt. Dar dumneavoastră cine sunteţi?"

„Suntem părinţii lui Matthes, băiatul dispărut. Un funcţionar ne-a sunat acum cinci minute şi ne-a întrebat dacă fiul nostru este acasă. Ne-am uitat după el. Când i-am spus că nu este acasă, ne-a spus să venim aici. Aţi putea să ne spuneţi ce **s**-a întâmplat?"

Tatăl lui Michael le explică mersul lucrurilor în

38

seara aceea, iar Michael trebui să povestească încă o dată ce ştia.

Căutarea la CHEMO-TECH rămase fără rezultat. Nu se găsi nimic. Nici discheta, nici încă un PC în carcasă neagră. Bineînţeles că nu.

„Nu prea ştiu ce să cred despre povestea voastră, Michael. Sună destul de logic ce mi-ai spus despre teoriile lui Matthes..." Tatăl lui Michael făcu o scurtă pauză. „Dar acestea nu sunt decât teorii. Dacă mi-aş pune oamenii să

urmărească aceste teorii, atunci o să-mi lipsească în altă parte. Dar dacă ele sunt totuşi adevărate, atunci pericolul explozivului este mai mare ca niciodată...”

* * *

Maşina mersese de câtva timp cu viteză mare, când şoferul frână brusc. Matthes observă imediat că o luară la stânga. Apoi, de pe şosea o luară pe un drum mult mai rău, probabil un drum de ţară. Între timp, aici se făcuse întuneric complet. Pentru că nu mai erau felinare de stradă ca în oraş care să dea lumină, Matthes nu mai văzu absolut nimic.

Încă câţiva metri pe drum cu gropi, apoi se opriră.

Străinul coborî, deschise uşa din dreapta şoferului, apoi luă PC-ul, trânti uşa şi plecă. Matthes se gândea: „Dacă rămân prea mult timp în portbagaj, atunci se întoarce şi mă prinde. Dar dacă ies prea devreme, este încă aici şi mă aude. Aşa că el mai aşteptă câteva clipe. Apoi curiozitatea fu prea mare, şi el ridică cu grijă capacul portbagajului. Afară nu

putu recunoaşte la început nimic. El ridică în sus bucată cu bucată capacul. Se uită încă o dată rapid prin jur – şi coborî apoi pe bancheta din spate. Mat-thes se ghemui cu precauţie în spatele scaunului şoferului. Nu se vedea nimic. Tocmai voia să deschidă uşa, că auzi dintr-odată paşi. Ei se apropiau cu repeziciune. Era un om. Uşa de lângă scaunul şoferului se deschise şi se aprinse astfel lumina din interiorul maşinii. Lui Matthes i se părea că cineva îndreptase un proiector exact spre el.

* * *

Poliţia închisese între timp toate străzile care duceau afară din oraş. Toţi se gândeau la o răpire.

Când Michael se întoarse cu maşina poliţiei la CHEMO-TECH, cerşetorul dispăruse de acolo. Mai întâi nu se gândise la el, pentru că era mult prea agitat. Dar apoi întrebase mama lui Matthes de cerşetor, pentru că ştia din relatare ce însemnătate avea acesta.

În felul acesta observară şi ceilalţi lucrul acesta, şi

astfel începu curând o căutare febrilă.

În cele din urmă, cerşetorul fu găsit ascuns după câteva tufişuri. El văzuse cum dispăruse Matthes în Golf şi cum plecase maşina de acolo. Apoi i se făcuse teamă că cineva l-ar putea bănui de ceva, căci înţelegea clar că ceva nu era în ordine. Cei doi băieţi îi povestiseră şi despre o spargere. Atunci era mai bine să dispară.

După ce povesti el poliţiei totul, era un lucru sigur că Matthes fusese răpit şi că teoria cu computerul

40

se dovedise a fi corectă.

Matthes a fost pur şi simplu neprevăzător, şi atunci hoţul l-a luat cu el ca să înlăture un martor, aşa se gândea tatăl lui Michael. În după-amiaza aceea cazul păruse ca şi rezolvat: „Hoţul nu poate face nimic cu discheta furată, şi nu este niciun pericol pentru populaţie”. Aşa se bucurase el doar cu câteva ore în urmă. Dar acum? Un băiat dispăruse, iar hoţul avea deja formula pusă undeva în siguranţă.

* * *

Părinţii lui Matthes stăteau disperaţi în camera lui. Poliţia căutase urme – dacă nu notase Matthes ceva sau nu lăsase vreun indiciu pentru a se şti unde putea fi. Bineînţeles că nu se găsise nimic. Acum erau în sfârşit singuri.

„Hai, Claudia! în ultimul timp au fost multe certuri între noi”, zise şovăind tatăl lui Matthes. „Poate că uneori nu ne-am purtat corect cu fiul nostru. În această seară am vrut să ne ţinem în sfârşit meditaţia. Am uitat adesea de ea în ultimele săptămâni, sau ne-am dus certaţi la culcare.

— Hai să citim în această seară din nou în Biblie împreună”. Şi apoi se duseră amândoi în camera de zi. Tatăl lui Matthes deschise Biblia şi începu să citească: „Un om avea doi fii, zise Iesus. **Într-**o zi, cel mai mic i-a zis: Tată, vreau să mi se dea încă de acum partea mea de moştenire. Atunci tatăl le-a împărţit averea. Câteva zile mai târziu, fiul mai tânăr a împachetat totul, l-a părăsit pe tatăl său şi a plecat în străinătate”.*

— Această parabolă se află în Evanghelia după Luca 15: 11 – 32.

41

Aici, tatăl lui Matthes făcu o scurtă pauză. Apoi citi mai departe parabola cu fiul pierdut. Citi cum fiul mai mic risipise toţi banii şi cum în final s-a întors înapoi la tatăl său. Atunci, cei doi se uitară lung unul la altul. Această parabolă nu era pentru ei doar o hârtie simplă, nu, ci devenise plină de viaţă. Acum înţelegeau mult mai bine ca înainte cum trebuia să se fi simţit tatăl când a plecat fiul său. În final îşi împreunară mâinile şi-şi spuseseră grijile şi temerile Tatălui lor din cer.

* * *

Dacă nu fac nicio mişcare, atunci poate că nu mă va observa'. O ultimă sclipire de speranţă luci în inima lui Matthes.

Apoi – o privire întâmplătoare spre spatele maşinii, un strigăt mirat, şi pe urmă spuse pe un ton rece: „Hei, băiete, ce faci tu aici?" El apucă cu o strânsoare ca de menghină braţul lui Matthes, iar cu cealaltă mână îşi trase imediat basmaua mare peste faţă, astfel încât Matthes nu putu să recunoască aproape nimic din omul acela. Lanţurile de aur de la încheietura bărbatului zornăiră încetişor când îşi mişcă braţul.

„Afară cu tine. Coboară – dar cu mare grijă!" ordonă străinul misterios. Înfricoşat, Matthes văzu pistolul pe care omul îl avu brusc în mână.

El coborî încet din maşină. Fu împins cu brutalitate în faţă. Dintr-odată apăru din întuneric o rulotă veche. Acolo fu împins Matthes. Când străinul aprinse

42

lumina, Matthes rămase cu ochii holbaţi: Rulota era plină de computere, imprimante şi alte aparate electronice scumpe. Necunoscutul aduse rapid o sfoară dintr-un sertar şi-l legă pe Matthes de o ţeavă de pe perete.

„Aşa, şi acum ia povesteşte-mi ce căutai în maşina mea!" ordonă omul. Vocea lui suna înăbuşit prin basmaua de pe faţă. Era furios că Matthes îl deranjase. Totul se

desfăşurase atât de bine până îşi băgase coada nătărăul ăsta.

Dar Matthes tăcu. Niciun strigăt şi nicio înjurătură nu ajutară – omul nu putu să scoată nimic din el.

Între timp, Matthes se uită pe neobservate prin rulotă: Acolo în spate pe o măsuţă stătea cubul negru pe care îl luase astăzi în maşină. Avea exact aceeaşi carcasă ca şi computerele firmei CHEMO-TECH.

„Bine! Dacă nu vrei, atunci rămâi aici. Garantat nu te găseşte nimeni în locul ăsta. Iar câtă vreme nu spui nimic nu vei ieşi de aici”. Râsul bărbatului răsună neplăcut încă mult timp în urechile lui Matthes. Dar trântitul uşii fu pentru el un sunet şi mai neplăcut. Avea în el ceva definitiv şi lipsit de speranţă, închis singur **într-**o rulotă undeva departe de oraş...

Matthes nu recunoscuse nimic la acest bărbat, doar lănţişoarele de aur de la braţul drept îi săriseră în ochi. Ele zornăiseră la fiecare mişcare. Aşa ceva încă nu mai văzuse niciodată. Erau multe inele foarte subţiri, împletite toate unele **într-**altele. Lumina slabă din rulotă făcea ca lănţişoarele să-şi piardă aproape total strălucirea.

Gândurile lui Matthes o luară în altă direcţie: „În seara asta voia taţi să-şi ţină neapărat din nou meditaţia de seară. Chiar şi numai în gând, cuvintele, meditaţie de seară erau folosite de Matthes **într-**un mod destul de dispreţuitor., Oare are vreun rost să mă rog acum? Nu! Asta ar însemna să-mi recunosc slăbiciunea. Nu vreau să ştiu nimic despre prostiile astea. Ele sunt doar pentru slăbănogi şi copii mici. Dacă aş vedea mai mult la părinţii mei cum se iubesc unul pe altul cu adevărat, poate că... Dar acasă avem la fel de multe certuri ca toţi ceilalţi. Şi totdeauna se poartă nedrept cu mine!

Matthes se mai gândi câtva timp la lucrul acesta. El se chinui să-şi aducă aminte de toate nedreptăţile părinţilor lui faţă de el. Nu – dacă asemenea părinţi erau creştini, atunci nu voia să ştie nimic despre asta!

În cele din urmă adormi oarecum. Era mai mult o somnolenţă grea. Şezând pe duşumea, cu mâinile la spate

legate de o ţeavă – nici nu se putea gândi la un somn adânc.

Matthes avea în mod normal un somn bun, dar azi visă lucruri încâlcite, fără legătură între ele: Apăruseră nişte computere cu nişte boturi uriaşe, care voiau tot mereu să-l înhaţe şi rulote care erau lăcuite în negru mat. El şedea **într-**o asemenea rulotă, iar afară dansau sute de cerşetori, care aruncau din când în

44

când după el cu nişte dischete monstruos de mari atunci când îşi scotea capul pe fereastră.

Matthes îşi tot schimba poziţia. Coşmarul îi făcu foarte rău. Dintr-odată auzi un trosnet puternic. Mai întâi se gândi că discheta distrusese rulota, dar apoi observă că trosnetul nu era din visul său.

Îşi reveni încet în fire. Şedea pe jos scăldat în sudoare. Avu nevoie mai întâi de câteva secunde până să-şi dea seama unde era şi ce se întâmplase. Apoi îşi ridică mâinile şi căută un întrerupător de lumină. Mâinile lui?, Dar oare nu eram legat? se miră el. În cele din urmă găsi întrerupătorul de la o mică lampă de birou. Lumina inundă spaţiul, şi ceea ce văzu Matthes explica totul: în coşmarul său atâta se tot mişcase **într-**o parte şi în alta, că ţeava de care era legat cedase **într-**un loc slab.

El stinse repede lumina, ca să nu fie descoperit.

Prin cap îi trecură multe gânduri: Desigur, se bucura enorm că în sfârşit era iarăşi liber, dar acum voia să fie mai prevăzător decât în urmă cu câteva ore în Golf. Nu mai trebuia să cadă în mâinile omului misterios, îşi amintea prea bine de strânsoarea de fier cu care fusese ţinut.

Dar pe de altă parte aici se găsea poate exact în centrul infracţiunii. Peste tot în jurul lui erau calculatoare. Fiecare putea conţine material doveditor. Matthes se gândi ce să facă: „Să mă duc la poliţie fără să pun mâna pe nimic?

— Dar dacă hoţul observă că am luat-o din loc şi atunci dispare?

I.

Cel puţin voia să se mai uite o dată prin jur.

Poate că găsesc tocmai discheta căutată de la CHE-MO-TECH.

În rulotă era întuneric beznă. Prin ferestrele mici cu perdelele trase, luna şi stelele nu dădeau nicio lumină. Din fericire, Matthes nu trebuia să aprindă lumina. Lucrul acesta ar fi fost prea riscant. Răpitorul nu avea voie să observe că Matthes era iarăşi liber. Dar el avea o mică lanternă ataşată de legătura cu chei. Ea nu dădea prea multă lumină, dar era suficient.

Matthes se deplasă cu atenţie prin acel spaţiu mic ajutat de fasciculul acela subţire de lumină. Iar ceea ce văzu el încă o dată mai îndeaproape îi tăie pentru a doua oară respiraţia. Pe măsuţa instabilă se aflau patru PC-uri moderne. Totul era „ultimul răcnet” şi foarte scump. Alături erau imprimante, monitoare şi cabluri. Peste tot în rulotă se aflau instalate cabluri groase în toate direcţiile, la care trebuia să fie atent pentru a nu cădea. În plus, mai erau şi nişte legături sudate de computere, dar rostul lor îl depăşea pe Matthes.

Speranţele cu care începuse căutarea fură spulberate: nu era nicio dischetă, nicio hârtie imprimată de pe computer.

Pur şi simplu nimic care să-i poată da vreun indiciu.

O privire rapidă aruncată asupra ceasului de la mână

Îl făcu pe Matthes să înţeleagă că era timpul să părăsească rulota. Nu voia să aştepte până se întorcea străinul, care să pună capăt libertăţii sale. El trase cu urechea să audă vreun zgomot de afară.

— Nimic. Tăcere deplină.

Cu ajutorul fasciculului de lumină dat de lampa de buzunar căută clanţa uşii. Acolo! El o apăsă foarte încet în jos. Deschise lent

uşa, apoi totul se petrecu foarte repede: Se strecură sprinten prin deschizătura îngustă şi alergă drept înainte. În scurt timp, noaptea cu întunericul ei îl făcu aproape imposibil de văzut. El aruncă o privire în jurul său. Nimeni nu părea să-i fi observat fuga. În faţa lui se afla un câmp deschis. În stânga era şoseaua lată. Acolo putea să fie văzut cu uşurinţă, dacă infractorul era cumva prin apropiere. Dar în dreapta lui era o pădure. **Într-**acolo alergă Matthes. După câteva secunde, crengile se închiseră în urma lui, şi el se ascunse pitulâ**ndu-**se **într-**un mic desiş de brazi. Gâfâia, iar inima îi bătea cu putere. El ascultă foarte atent. Linişte. Ca în urmă cu câteva secunde, în rulotă nu se auzea nimic.

Mai aşteptă acolo în desiş câteva minute. Apoi porni

ca să-şi găsească drumul înapoi spre oraş.

Curând însă simţi în toate oasele că era deja ora trei noaptea. Oboseala era tot mai puternică. Şi aproape la fel de rău era faptul că Matthes îşi pierduse orientarea.

Pur şi simplu nu ştia unde se află. Un nor se pusese în dreptul lunii, astfel că noaptea era neagră ca smoala. Şi la ora aceea ţinutul arăta cu totul altfel decât în timpul zilei.

Ce să mă fac? îmi vine să mă aşez undeva... undeva... undeva... Gândurile se roteau în cerc. Era epuizat., Să mă aşez... să dorm... doar să dorm. Gândurile îi veneau poticnit, ca atunci când vorbeşti în somn.

48

Pur şi simplu nu văzuse piatra. El se împiedică, căzu moale pe pajişte – apoi Matthes rămase întins pe jos. El adormi acolo, undeva în faţa oraşului.

* * *

Explozia îi smulsese din somn pe toţi vecinii. Apoi scânteile orbitoare ţâşniră bubuind. Agitaţie peste tot. Nimeni nu avea habar ce se întâmplase.

„Lumina nu se aprinde!” fu următoarea surpriză. Totul era mort: în toată aşezarea nu exista curent.

Apoi sirenele de incendiu şi la scurt timp cele ale poliţiei, pompierilor şi salvării, precum şi girofarurile albastre ale acestor maşini. Peste tot se vedeau zvâcnind umbrele albastre. Maşini de pompieri, de poliţie şi ambulanţe.

Ce se întâmplase?

O bombă făcuse să explodeze un stâlp important de înaltă tensiune. Scurtcircuitul separase localitatea de reţeaua de curent.

Poliţia începu să-i chestioneze pe oameni:

„Aţi văzut în seara aceasta vreo persoană suspectă?”

„Nu, îmi pare rău. N-am văzut pe nimeni”.

„Nu. Din păcate nu vă pot ajuta”.

Dar câţiva vecini văzuseră totuşi pe cineva:

„Da, astă-seară, pe la ora 11, un băiat s-a dus spre stâlp. El ducea cu sine o cutie sau o ladă comică”.

Avea păr şaten. Părea destul de înalt. În seara asta
49
am făcut o petrecere cu grătar, de aceea eram încă în grădină. Dar pe întuneric nu se vede prea bine”.

Primind această descriere, poliţiştii se retraseră în cele din urmă.

Tatăl lui Michael nu putea scăpa pur şi simplu de o suspiciune înăbuşită: „Oare n-ar putea să aibă totuşi dreptate Matthes cu bănuiala lui? Oare n-ar putea fi deja primul atac al atentatorului cu bombe, iar acest atentat să fie făcut cu explozivul de la CHEMO-TECH?

— Ce se va întâmpla acum, dacă un infractor periculos e cu adevărat în posesia explozivului?
50

4. Datorii la jocurile de noroc

Trecuseră doar câteva ore de somn pentru Matthes, până ce răceala solului şi lumina soarelui care răsărea îl treziră. Complet înţepenit şi îngheţat, el se ridică încet şi se întinse. Îşi aminti încetul cu încetul evenimentele din ziua precedentă. Răpirea, rulota şi cum îşi pierduse orientarea. Toate acestea îi reveniră repede în memorie. Când se uită în jurul lui, înţelese imediat unde se găsea. Nu mai era nici urmă din zăpăceala şi neajutorarea nopţii trecute. Mai avea o bucată bună de mers până acasă, dar cel puţin ştia unde se află.

În cele din urmă ajunse acasă:

„Matthes!” Cu un strigăt, mama lui se năpusti spre uşă. îl văzuse pe fereastră că venea.

Imediat fu şi tatăl său acolo. Toţi trei se îmbrăţişară.

„Ce-ai făcut?”

„Unde ai fost?”

„Vrei să bei ceva? Ai luat deja micul dejun?”

Părinţii îl bombardau cu atâtea întrebări, încât nici nu ştia la care să răspundă.

În sfârşit şedea la masa din bucătărie. În faţa lui era o ceaşcă cu cacao aburindă şi un mic dejun consistent. El trebui să povestească în amănunt ce se în
51

tâmplase seara la CHEMO-TECH, despre Golf, despre rulotă şi despre fuga lui.

Apoi se duseră tustrei la poliţie, şi Matthes îşi povesti încă o dată aventurile.

Scutirea de şcoală îi fu dată de poliţie. El era cu adevărat mândru de scutire. Era cu totul altceva decât o gripă sau o varicelă.

La poliţie trebui să privească fişierul de urmărire a infractorilor. Văzu mai mult de o sută de poze ale lor. Poate, gândeau poliţiştii, va putea recunoaşte vreun suspect.

Din păcate, avură ghinion. Infractorul îşi trăsese atât de repede basmaua peste faţă, că Matthes nu putuse recunoaşte nimic în lumina aceea de amurg.

Era deja după-amiază când se întoarseră acasă.

e*

El trebuia să opereze acum foarte atent. Omul de la bancul de lucru ştia: dacă face acum o greşeală, întreaga casă sare în aer. Cufărul era deja plin cu exploziv. Barele cu exploziv stăteau acolo în formaţie. El le fixase atent cu o bandă adezivă tare. În felul acesta nu mai puteau să alunece. Dar acum mai trebuia fixat fitilul aprinzător. Aceasta era totdeauna lucrul cel mai dificil.

El fixă cu foarte mare atenţie şi cu sensibilitate maximă sârma de aprindere.

Acum mai avea de legat sârma la baterie şi la echi

52

pamentul electronic.

— Rezolvat! A doua zi mai trebuia să lege bomba de conectorul ei şi **s-**o ducă la ţintă.

În spatele lui sclipeau pe monitorul PC-ului legături chimice şi calcule complicate. Pe plita maşinii mici de gătit de lângă el era o oală în care făcea efervescenţă o masă gălbuie de consistenţă mai vâscoasă.

Alături se aflau câteva suluri de carton pe care această masă tocmai se răcea.

Ieri a reuşit totul minunat. Stâlpul de înaltă tensiune a căzut ca un copac putrezit. La fel va fi şi mâine. Şi apoi,

în sfârşit, voi fi bogat. Dar nu numai să avensez puţin şi să fac carieră, nu, ci vreau banii cei mulţi. Băiatul e într-adevăr foarte folositor. El n-a fost deloc chiar aşa de prost când a plasat bomba. Desigur, trebuie să ai mijloace de constrângere...

Omul rânji răutăcios.

* * *

I

După prânz (baghete prăjite cu carne de peşte şi salată de cartofi, mâncarea preferată a lui Matthes), el se duse încă o dată la lac. Voia pur şi simplu să stea liniştit şi să reflecteze.

Oare am trecut ceva cu vederea? Oare nu mi-a scăpat un indiciu despre cine ar putea fi făptuitorul? Matthes îşi chinuia mintea.

Apoi ajunse la lac. În acelaşi loc în care Michael îi povestise pentru prima dată mai cu de-amănuntul despre atac, el se aşeză pe nisipul fin.

Fu într-adevăr o surpriză când Michael veni şi el

acolo după câteva minute. El voia acelaşi lucru ca şi Matthes: să mediteze singur. Amândoi se gândiseră să se ducă la locul „lor”. Era un golfuleţ izolat. Doar puţini oameni veneau până aici, şi în ultimele luni ei doi fuseseră deseori aici. Devenise locul lor preferat de la lac.

Desigur că se bucurară mult când se întâlniră. Michael îşi făcuse întreaga zi griji mari cu privire la Matthes.

„Hai, vino. Trebuie să-mi povesteşti imediat tot ce

54

s-a întâmplat!” insistă el pe lângă prietenul său, şi acesta povesti pentru a treia oară prin ceea ce trecuse. Michael ascultă fermecat. Chiar dacă fusese destul de sigur că Matthes fusese răpit de hoţ, nu se gândise niciodată că va fi ceva aşa de palpitant.

Apoi Michael îi povesti prietenului său despre celălalt incident de ieri seară: despre atacul cu bombă la stâlpul de înaltă tensiune.

„Oamenii de acolo au spus că pe la ora unsprezece s-a dus tipul acela spre stâlp cu lădiţa?” se asigură Matthes încă o dată.

„Da, atunci!”

„Atunci trebuie să fie cel puţin doi: Unul era la ora unsprezece încă cu mine. El a plecat iarăşi cu maşina abia la unsprezece jumătate. Între timp, celălalt a plasat bomba”.

„Doi atentatori cu bombe în oraş...” Michael făcu această constatare cu voce răguşită. „S-au găsit cel puţin nişte amprente ale atentatorului cu bombă. Ele au fost comparate la computerul de la poliţie cu cele cunoscute – dar din păcate totul a fost în zadar. Ele încă nu erau înregistrate”.

Cei doi mai discutară câtva timp, apoi plecară împreună în oraş.

Era pur şi simplu frumos să fie iarăşi împreună după noaptea agitată care trecuse. Aşa parcurseră ei câtva timp străzile vechi din oraşul lor.

„Cel din faţă nu-i Bernd?” întrebă Michael dintr-odată. Matthes îl observă cu atenţie pe tânărul din faţa lor. Cam la o sută de metri de ei, el trecu grăbit strada. Pe urmă intră **într-**o casă de pe partea dreaptă.

Cei doi prieteni merseră drept înainte, apoi văzură clădirea în care dispăruse tânărul.

„Un cazinou!” * Matthes se uită întrebător la Michael.

„Intrarea interzisă pentru tineri sub 18 ani” scria cu litere groase roşii pe un panou din carton lângă uşă.

„Hai să aruncăm o privire. Trebuie să fim atenţi să nu ne vadă”, îi ceru el lui Michael. Trebuiau să fie prevăzători, căci niciunul dintre ei nu voia să-l întâlnească pe Bernd.

El se îndreptă ţanţoş spre uşă, dar nu ajunse mai departe:

„Ce vreţi să faceţi aici? Hai, plecaţi. Când o să împliniţi 18 ani puteţi să reveniţi!” Vocea uşierului suna aspru şi brutal.

Un aer plin de fum de ţigară, peste tot muzică proastă de la automatele de joc, o lumină obscură. În cazinou nu era o atmosferă frumoasă. Dar Bernd – chiar el fusese – nu era de fapt interesat de această încăpere. El trecu repede pe lângă bar. Cu siguranţă că faptul de a comanda aici nişte băuturi fără alcool ar fi fost întâmpinat cu un rânjet compătimitor. Ţin

— Un local public unde se joacă jocuri de noroc.

ta lui era uşa bine ascunsă de la capătul încăperii. Ea fusese montată în perete **într-**un mod nebătător la ochi, şi un străin n-ar fi observat-o prea uşor.

Bernd o deschise repede şi se strecură în cameră. Aici era mult mai multă linişte. Doar înăbuşit se auzeau piuiturile automatelor. Aerul era însă la fel de stricat cu fum ca şi în camera dinainte. În mijlocul micii încăperi era o masă. Deasupra ei atârna o lampă verde prăfuită. Dârele de fum treceau încet prin

conul de lumină.

„Mult timp ţi-a luat!” constată bărbatul care şedea la măsuţă.

Cuvintele păreau a fi o simplă constatare, dar Bernd ştia că acum avea nevoie de o scuză foarte bună, altfel o să aibă necazuri.

„Ca să fiu sigur că nu mă urmăreşte nimeni, am făcut

un ocol”.

„A mers bine treaba aseară?” întrebă omul. Vocea lui suna dur. Un om care nu face jumătăţi de lucruri şi care nu rabdă greşeli – şi Bernd înţelegea bine lucrul acesta.

„Da, totul a fost în ordine. Cred că nu m-a văzut nimeni. Şi stâlpul a căzut ca un chibrit”. Bernd încercă un zâmbet mulţumit, dar în prezenţa acestui bărbat murea de frică.

„Crezi? Nu ştii sigur dacă te-a văzut cineva sau nu?

— Eşti într-adevăr un ratat!” se înfurie omul.

„Ţi-ai pus măcar mănuşi?” se răsti el la Bernd. Vocea lui devenise stridentă şi ameninţătoare.

„Eu, ăăă...” Bernd nu reuşi decât să scoată un **gân**găvit încurcat.

„Eşti cel mai mare idiot! Să nu mai faci niciodată o asemenea treabă fără mănuşi, şi te rog fii bun şi bagă de seamă dacă te vede cineva când plasezi o bombă. Atunci pot să se găsească peste tot amprentele tale!”

58

Omul trase câteva fumuri din ţigara lui mare. Norul cenuşiu-gălbui de fum urcă în abajurul lămpii.

„Poţi să încetezi oricând, dacă vrei.

— Dar mai întâi îmi plăteşti cei 1200 de pitaci ai mei. Limpede?” Omul rosti batjocoritor aceste cuvinte. „Cine nu-şi poate permite n-ar trebui să mai facă datorii la jocurile de noroc. Servieta de aici”, şi omul arătă spre o servietă neagră pentru acte de lângă el, „o duci chiar acum la şcoala voastră şi o pui lângă sala profesorală. Dar umblă cu atenţie şi fii atent să nu te vadă nimeni!

— Aşa, şi acum dispari!”

Cu o mişcare a mâinii cu care alungi în mod normal o muscă supărătoare, lui Bernd i se dădu drumul.

El dispăru rapid pe uşă.

Totul începuse foarte bine pentru el: Prin**tr-**un prieten mai în vârstă fusese poftit pentru prima dată în camera din spate.

Asta-i pentru bărbaţi adevăraţi, îşi spusese el pe atunci., Aici nu sunt lăsaţi să intre nişte molatici! Şi Bernd

venise. Jucaseră poker şi alte jocuri de noroc. La început, totul arătase foarte bine. Bernd câştigase de câteva ori şi pierduse de câteva ori. Dar tot fusese frumos. Curând însă nu făcu decât să piardă şi lăsă să i se înregistreze datoriile. „O să câştigi iarăşi! Hai, nu te opri acum! Doar nu vrei să fii un laş, nu-i aşa?” Aşa îl îmboldiseră ei pe atunci.

Şi acum? Acum avea o datorie de peste 12.000 de mărci la omul acela., şi dacă nu ascult şi nu fac ce

59

mi se zice, atunci o **s-**o încurc”. Lucrul acesta îi era foarte clar lui Bernd.

De la asemenea oameni te puteai alege foarte uşor cu o mână ruptă sau cu o faţă desfigurată dacă nu te supuneai.

De-aş şti doar ce este în servietă. Cumva iarăşi o bombă? Oare vrea să sărim toţi în aer?

Omul mai trase de câteva ori din ţigară. Totul a început cu adevărat perfect: Atacul de la CHEMO-TECH, chestia cu PC-ul şi ieri stâlpul de înaltă tensiune. Dar de ce trebuia să fie atât de nerod băiatul ăsta? Să sperăm că nu l-a văzut nimeni, altfel trebuie să-l reduc cumva la tăcere”.

El se ridică hotărât şi părăsi încăperea. Dar el nu ieşi pe uşa ascunsă care ducea în sala cu automate, ci dispăru prin**tr-**o a doua uşă, despre care Bernd nu ştia nimic, în curtea interioară. El nu voia să fie văzut **într-**o asemenea casă.

Acolo aştepta deja un BMW negru. Automobilul în care se urcă el acum şi plecă era negru şi scump.

Omul se duse imediat la CHEMO-TECH. Portarul îi deschise uşa.

„Bună ziua, domnule Finkling!” îl salută el politicos pe noul venit.

Ajuns în biroul său, el ordonă secretarei sale: „Vezi să nu mă deranjeze nimeni. Dar chiar nimeni, limpede?”

60

I el încuie uşa. Se duse la raft şi luă discheta din ascunzătoare.

Ei caută pretutindeni această dischetă. Poliţia a

cercetat totul aici, dar n-a găsit nimic. Nu. O las aici în birou. Aici în ascunzătoare este în locul cel mai sigur, nimeni nu bănuieşte nimic. „Domnişoară See-bert! Puteţi să-mi daţi ziarul de azi?” o întrebă el pe secretara lui la puţin timp după aceea.

Ju-i plăcea deloc să treacă o zi fără să-şi citească ziarul, dar astăzi avusese mult prea multe de făcut, aşa că nu reuşise până acum.

Îl deschise ziarul, şi până la ştirile locale nu citi practic nimic interesant. Dar apoi veni articolul despre atacul cu bombă din ziua de ieri asupra stâlpului de înaltă tensiune. Şi ce citi el acolo îl nimeri din slin:

Ieri, către ora unsprezece, oamenii care locuiesc în apropierea stâlpului de înaltă tensiune au văzut cum un tânăr ducând o ladă sau un geamantan **s**-a dus la stâlp. Poliţia bănuieşte că este vorba despre făptaş. **S**-au găsit la faţa locului şi amprente. Poliţia presupune că ele aparţin acestuia.

Iată acum o descriere a bărbatului:

— Cam 1, 80 m înălţime

— Tânăr (nu mai mult de 25 de ani)

— Păr şaten

— Ducea o servietă sau o cutie de această mărime. Vă rugăm să vă adresaţi poliţiei cu orice indicii utile.

61

I

Deci l-au văzut totuşi. Şi au şi amprente. Cum se poate purta cineva atât de prosteşte?

El umbla agitat de colo-colo prin birou., Trebuie să rezolv cumva această problemă, şi încă curând. Să sperăm că mâine va plasa bomba cum trebuie. Altfel totul este pierdut.

I. În şcoală

* * *

Seara, la Matthes acasă se ţinu iarăşi meditaţia de seară. Ca de cele mai multe ori, el nu prea era cu gândul acolo. Mult mai frumos ar fi fost să stea acum la computer ca să joace încă o dată jocul acela. Dar trebuia să stea

liniştit şi să pară cât mai interesat.

În cele din urmă meditaţia se termină, şi Matthes putu în sfârşit să dispară.

Când ajunse în camera lui, porni imediat computerul, încarcă jocul şi începu din nou să joace. Încercase toate soluţiile posibile, dar pur şi simplu nu putea găsi cheia.

Este aproape la fel ca în realitate: La CHEMO-TECH căutăm de fapt şi, cheia' la infracţiune. Cine este făptaşul? Unde e soluţia? Iar dacă ştim cine e făptaşul, putem să înlăturăm şi pericolul bombelor pentru oraşul nostru. Exact ca în joc. De aceea am nevoie şi de cheie ca să dezamorsăm bomba teroriştilor".

Ziua de şcoală începu pentru Matthes şi Michael ca oricare alta. Niciun eveniment special în timpul primelor două ore. Ce **s-**ar mai fi putut aştepta de la ora de matematică şi de istorie?

Spre nouă şi jumătate sună telefonul de la secretariat:

„Aici vorbeşte omul care a comis furtul de la CHEMO-TECH. Ieri am aruncat în aer şi stâlpul de înaltă tensiune. La ora zece fix va exploda o bombă în şcoala dumneavoastră! Nu este o glumă! E ultima avertizare".

Clic!

Apoi se făcu linişte în receptor. Câteva secunde, secretara rămase acolo nemişcată, apoi fugi la director.

Fără să bată la uşă, ea dădu năvală înăuntru. Directorul arăta cam nedumerit, dar când secretara îi povesti despre telefonul primit, sări şi el tulburat în sus.

Imediat după telefonul primit la şcoală sună şi la poliţie şi la pompieri, dar misteriosul apelant transmisese şi acolo acelaşi mesaj.

În câteva minute, întregul oraş se umplu de sunetul sirenelor şi claxoanelor.

În şcoală, toţi ascultară imediat mesajul directorului:

„Atenţie! Atenţie! Acesta este un mesaj important! Toţi cei ce se găsesc în şcoală să se ducă imediat în mod

ordonat în parcul din spatele şcolii! Nimeni nu mai are voie să rămână în clădirea şcolii!”

Acest parc era mic, aflat în spatele şcolii la vreo 500 de metri. Era singurul loc unde puteau fi aduşi şcolarii în ordine.

Apoi directorul sună la poliţie, la pompieri şi la spital. De la ei află că atentatorul cu bombe îi anunţase deja.

După câteva minute apărură prima maşină de intervenţie a poliţiei şi o maşină de pompieri.

„La zece fără un sfert şcoala trebuie să fie evacuată! Până atunci prima şi a doua grupă de intervenţie a poliţiei, precum şi nişte pompieri vor cerceta clădirea ca să vadă dacă se mai găseşte cineva acolo! Dacă găsesc un obiect care ar putea fi bomba, n-o ating sub niciun motiv, ci îmi comunică imediat!!!” urlă prin megafonul său conducătorul intervenţiei.

Poliţiştii şi pompierii se răspândiră. Fiecare încăpere fu cercetată amănunţit, fiecare ungher al clădirii şi fiecare metru pătrat de teren.

Între timp, strada fu blocată. Şcolarii fură puşi în or

dine pe clase şi fură număraţi de învăţătorii şi profesorii lor. Şi tatăl lui Michael fu alarmat de îndată.

Ei veniră val-vârtej cu maşini de serviciu mari şi negre.

Ora 9: 43: Toţi şcolarii şi profesorii se aflau în parc. În clădire nu mai erau decât poliţiştii şi pompierii.

Ora 9: 45: Şcoala fusese părăsită şi de poliţişti şi pompieri.

Ora 9: 46: Ambii experţi în dezamorsarea bombelor intrară în şcoală ca să caute bomba şi apoi pe cât posibil **s-**o dezamorseze.

De fapt, niciunul dintre funcţionari nu găsise nimic.

64

65

dar poate că aceşti specialişti vor avea mai multă şansă.

Ei aveau în mână aparate electronice de măsură, iar de lesă ţineau un câine ciobănesc dresat pentru căutarea de explozivi. O apariţie neobişnuită erau căştile mari şi grele, vizierele, jachetele şi pantalonii rezistenţi la gloanţe. Toate acestea erau menite să-i protejeze pe oameni în eventualitatea unei explozii – dar cât de sigure erau ele de fapt?

Toţi şcolarii şi profesorii îşi lăsaseră servietele şi ghiozdanele în clădire. Desigur, lucrul acesta **în**greuia căutarea. Dar altfel îmbulzeala la uşi ar fi fost cu mult mai gravă.

Cei doi experţi căutară cât mai repede şi cât mai meticulos posibil încăpere după încăpere.

Se duseră cu aparatele lor de măsurat la serviete şi ghiozdane, dar niciun piuit, nicio bătaie a arătătoarelor lor nu anunţă ceva suspect.

Şi câinele adulmeca pe jos şi pe serviete sau genţi, fără să găsească vreo urmă fierbinte.

Ora 9: 50: încă niciun indiciu unde ar putea să fie ascunsă bomba. Parterul fusese căutat amănunţit. Sala profesorală, în faţa căreia Bernd pusese lada, era la primul etaj.

„Dacă în următoarele trei minute nu găsim nimic, atunci dispărem de aici. Oricum nu mai avem timpul **s-**o dezamorsăm”, spuse un expert colegului său.

Ora 9: 51: încăperea fu părăsită şi examinată următoarea. Ghiozdane, haine şi cărţi **într-**un haos de nedescris. Fu verificat repede torul.

Ora 9: 52: Aici! Un pachet suspect. Omul îl examina cu aparatul de măsură, dar nu se observă nimic. Nici câinele nu adulmecă nimic. Mai departe!

Încă o cameră până la sala profesorală.

Ora 9: 53: Următoarea încăpere era un spaţiu mic. Aici nu se ţinuseră ore, de aceea era goală. Bărbaţii o cercetară rapid. Nici aici nu era vreo urmă suspectă.

Următoarea încăpere era sala profesorală.

Ora 9: 54: Bernd ascunsese bine servieta **într-**o nişă. De abia dacă izbea privirile. Poate că experţii o vor vedea când vor ieşi. În sala profesorală erau multe serviete şi genţi. O harababură nemaipomenită.

„Hai, grăbiţi-vă! Trebuie să dispăreţi! încă şase minute”, se auzi în aparatele de radiorecepţie. Bărbaţii îşi dădeau seama că timpul expirase. Ei fugeau repede pe coridoare. La o bombă nu ştii niciodată când este fixat timpul de explozie.

Afară, în faţa şcolii, toţi răsuflară uşuraţi când bărbaţii ieşiră în sfârşit din clădire.

„Atenţie! Atenţie! Imediat toate persoanele să se îndepărteze la o distanţă de siguranţă de cel puţin 200 de metri. Evacuaţi locul”. Vocea şefului intervenţiei răsună sec şi foarte puternic din megafon. Toţi se

traseră repede înapoi.

Şcoala arăta ca totdeauna. Dar de jur-împrejur era un grup mare de maşini şi echipaje de poliţie, de pompieri şi de ambulanţe.

Ora 9: 58: încordarea sporea din clipă în clipă. Oamenii stăteau acolo, urmăreau secundele de la ceasurile lor. Tic – tac – tic – tac. Încă de 110 de ori. Încă de 100 de

ori.

Responsabilii grupelor individuale de intervenţie ţineau contact între ei prin aparatele de radiorecep-ţie. Şi apoi îşi puseră toţi întrebarea: „Oare e doar o păcăleală, o alarmă falsă, sau înăuntru este cu adevărat o bombă?”

Ora 10: 00: încă tot nu se întâmpla nimic. Încă se aştepta.

Ora 10: 03: Venea încet gândul: „Cât mai trebuie să aşteptăm până putem intra iarăşi în şcoală? Cât timp mai este pericol?

Şi atunci – dintr-odată o explozie asurzitoare. Se întâmplase. Geamuri sparte. Strigăte de teamă. Scrâşnete. Acolo sus: Flăcări galbene ieşeau de la primul etaj. Şi tot mereu trosnete, pocnete, scrâşnete, ca şi cum **s-**ar prăbuşi ceva.

Imediat după aceea începură să urle sirenele maşinilor de poliţie şi pompieri.

„Maşinile pentru stingerea incendiilor să intre imediat în curtea şcolii! Să înceapă stingerea!” se strigă din nou în megafon. Prin aparatele de radiorecepţie se dădură repede indicaţii. împrejurimile erau pline de oameni care alergau cu repeziciune din**tr-**o parte în alta.

Apoi, din furtunurile pompierilor ţâşniră jeturi groase de apă asupra focului.

Matthes şi Michael rămaseră câtva timp acolo şi se uitară la munca pompierilor. Apoi fură trimişi acasă de către poliţişti şi profesori.

Ei plecară de acolo în silă şi doar după mai multe somaţii.

În drum spre casă era desigur o singură temă de discuţie: „Cine a pus bomba?”

Ei discutară diferite posibilităţi, dar nu găsiră niciun suspect.

Era foarte limpede că Matthes povesti acasă totul cu de-amănuntul. Mama lui era speriată de-a dreptul că i se putea întâmpla aşa ceva fiului ei., Mai întâi a fost răpit, iar azi a fost cât pe ce să sară în aer…

Pentru Matthes, totul fusese mai mult o aventură

palpitantă. În plus, nu mai făcuseră şcoală. Până la masa de prânz mai avea ceva timp, şi astfel se aşeză în faţa computerului său.

Jocul fu imediat încărcat, şi pe monitor se vedea deja imaginea cu titlul jocului: Un oraş, iar în fundal o bombă.

68

69

r

„TERROR-BOMB”, acesta era titlul care sclipea deasupra imaginii, după care urma nota cu Copy-rightul autorului: „Scris de Bernd Jensen 1985”, ca la orice joc. Din difuzor se auzea o melodie foarte vioaie şi sprintenă.

Apoi începu jocul. Dintr-odată, pe Matthes îl străfulgera un gând. El sări în picioare şi fugi spre uşa casei.

„Trebuie să plec”, o strigă el pe mama lui din bucătărie, şi înainte ca să-i poată răspunde ceva, el era deja pe drum.

Matthes pedala cu toată puterea. El goni nebuneşte pe străzi. Apoi ajunse la ţintă: la casa lui Michael.

„Hai, Michael! Vino repede! Trebuie urgent să-ţi spun ceva”, zise el gâfâind agitat, când apăru în sfârşit la uşă. Apoi continuară împreună goana nebunească. Ţelul era lacul. Aici era unul dintre puţinele locuri unde puteau cu adevărat să stea netulburaţi.

Încordarea lui Matthes creştea tot mai mult., Oare ce-o fi vrând Matthes din nou? De ce o asemenea goană chiar acum înainte de masa de prânz?

Dar Matthes nu spuse nimic.

De abia când ajunseră la ascunzătoarea lor de lângă lac, el explică: „Ştiu! Ştiu cine a pătruns în CHE-MO-TECH, cine a aruncat în aer stâlpul de înaltă tensiune şi cine a pus bomba în şcoală!”

El se uită triumfător la prietenul său.

70

I

Acesta stătea cu gura deschisă. „Dă-i drumul. Cine a fost?” întrebă el plin de interes.

* * *

Aceasta fusese deci: O bombă ascunsese el în şcoală. Dacă pun acum mâna pe mine, atunci am încurcat-o. Este mult mai rău decât să arunci în aer un stâlp de înaltă tensiune.

Pe fruntea lui Bernd erau broboane de transpiraţie din cauza fricii. El era acasă în cămăruţa lui, cu boxele casetofonului date la maxim. Se gândea febril cum să scape de tipul acela din cazinou.

Acum trebuie să mă duc iarăşi acolo. A zis să fiu la doisprezece, niciun minut mai târziu'. El porni la drum plin de griji, luâ**nd-**o în jos pe strada îngustă. Se uită încă o dată în jurul lui ca să vadă dacă nu-l urmăreşte careva. Apoi ajunse în încăperea întunecată unde erau automatele de joc. Lumina era roşie, mirosea a bere şi a fum de ţigară.

El se duse repede în camera din spate. Acolo şedea deja bărbatul. Avea în faţă un ziar deschis. Bernd se aşeză în tăcere. El se aştepta ca omul să fie mulţumit cu atentatul de la şcoală. Dar…

„Te-au văzut”. Doar atât spuse omul. Niciun cuvânt despre cele întâmplate la şcoală.

Bernd începu să tremure., Cine m-a văzut? Ce-o să se întâmple acum?

Apoi necunoscutul îi întinse ziarul. Bernd începu să citească:

7!

Ieri, către ora unsprezece, oamenii care locuiesc în apropierea stâlpului de înaltă tensiune au văzut cum un tânăr ducând o ladă sau un geamantan s-a dus la stâlp…

Apoi citi şi descrierea persoanei, care i se potrivea perfect.

Bernd păli. Broboanele de transpiraţie de pe frunte străluceau în lumina verde a lămpii.

„Aş vrea să nu se mai întâmple niciodată aşa ceva. E clar?” zise omul cu o voce tăioasă. Privirea lui era aţintită asupra ochilor lui Bernd. Lui Bernd îi venea să intre în pământ.

„Da, da…” fu tot ce putu bâigui cu o voce subţire. Nu

putea să ridice capul şi să-l privească pe bărbat în ochi. Pur şi simplu nu-i mai putea spune că voia să înceteze, că nu mai voia să participe. Îi era doar frică.

„Şi acum şterge-o!” Vocea necunoscutului era rece. Bernd ieşi împleticindu-se din încăpere şi din clădire. Pe stradă trebui să se sprijine mai întâi de zidul rece al clădirii şi să respire adânc înainte de a putea merge mai departe.

Ei au o descriere a persoanei şi amprente. Acum poliţia mă va aresta curând. Precis că o să vină mâine. Sau poate chiar azi. Trebuie să plec departe... departe... departe. Acest cuvânt răsuna puternic în capul lui Bernd. Nu mai putea pricepe decât acest singur gând. Apoi o luă la fugă spre casă, pentru a

72

Îi pregăti totul.

„Bernd a fost!” zise Matthes plin de mândrie în voce. „El a făcut spargerea şi a pus bomba”.

„El?!” Michael se uită întrebător la prietenul său. „Nu înţeleg. De ce chiar el?”

„Uite, descrierea făptaşului de la stâlpul de înaltă tensiune i se potriveşte exact lui Bernd. Şi apoi azi: Am observat că se purta foarte ciudat, ca şi când i-ar fi fost teamă de ceva. Şi când s-a transmis ştirea că trebuie să ieşim din şcoală, el era deja jos la uşă. A ştiut că o să fie periculos”.

„Iar atacul? Cum să-l fi dat el?” întrebă prietenul său.

„El trebuie să-l fi dat, altfel de unde să aibă exploziv? Poate că şi-a făcut o cheie falsă, sau cam aşa ceva”.

Amândoi stătură câtva timp tăcuţi pe mal. Apoi Matthes sări în sus şi strigă: „Hai să mergem chiar acum la el şi să-l confruntăm!”

Michael vru de fapt să-l contrazică, dar prietenul său avea o atât de mare dorinţă să treacă la acţiune, încât nu mai auzi nimic. Atunci se sui şi Michael repede pe bicicletă şi merse înapoia prietenului său. Pentru el, toate acestea nu păreau atât de logice şi de corecte.

Ei trecură rapid prin oraş, şi astfel nu dură mult până

ajunseră acasă la Bernd.

73

Matthes sună. În uşă apăru chiar Bernd. „Ce vreţi?” întrebă el uimit.

„Tu ai fost! Tu ai intrat în firma CHEMO-TECH şi ai pus bombele. Tu ai fost”, începu imediat Matthes. Michael încercă să-l facă să tacă pe prietenul său şi să-l tragă de acolo.

„Descrierea ta a apărut şi în ziar”, începu din nou Matthes.

Faţa lui Bernd deveni albă ca varul. El se clătină şi trebui să se prindă de cadrul uşii. Apoi faţa i se strâmbă, şi el strigă: „Ia ştergeţi-o de aici! Hai, dispăreţi, sau chem poliţia!” Vocea lui răsuna strident şi se frângea tot mereu. Apoi luă o lopată care stătea lângă el şi se năpusti spre cei doi. Pietrişul zbură în sus când partea de metal a lopeţii se înfipse în pământ chiar lângă bicicleta lui Matthes.

Când fură din nou în siguranţă, merseră mai încet. Ei pedalarăînapoi spre lac.

Ajunşi în ascunzătoarea lor, se aşezară pe nisipul fin de pe mal şi discutară despre comportarea ciudată a lui Bernd. Încetul cu încetul, ei se liniştiră, şi urmă apoi o după-amiază frumoasă.

Cam pe atunci, la reşedinţa şefului de poliţie fu predat un plic închis pentru tatăl lui Michael. Necunoscutul dispăru imediat, fără să i se afle numele sau adresa.

Când tatăl lui Michael deschise plicul pe care nu scria nimic, înăuntru se afla o foaie de hârtie scrisă

74

cu o maşină de scris:

Astăzi v-am avertizat încă.

Cum ar fi însă ca data viitoare să nu mai vină nicio avertizare dacă în şcoală sau în supermarket se află o bombă?

Sau ce ziceţi despre o maşină cu o bombă chiar în centrul oraşului?

Vreau un milion! - 1.000.000 mărci, şi niciuna

singură mai puţin, dacă nu vreţi să se întâmple nimic!

O să mai auziţi de mine.

6. Numele

Michael venise în vizită la Matthes. Ei şedeau împreună în camera lui. Matthes tocmai îi prezentase prietenului său computerul, şi acum discutau. Ei vorbiră despre tot felul de lucruri. Despre profesori, despre colegii de clasă şi despre familiile lor. Mai ales tema „familie” era foarte interesantă: fiecare dintre cei doi îi găsea pe părinţii celuilalt cu mult mai buni decât ai săi, şi pe ai lui destul de dificili.

Apoi Michael puse întrebarea care avea să fie atât de importantă pentru rezolvarea acestui caz de crimă, doar că pe atunci încă nu ştia aceasta. Era pur şi simplu o întrebare foarte normală, pe care el o adresă prietenului său:

„Matthes, de unde vine de fapt numele tău? încă n-am auzit niciodată acest nume. Este un nume adevărat sau doar o poreclă?”

Matthes se uită uimit la prietenul său. „Încă nu m-am gândit niciodată la aşa ceva şi nici nu ştiu ce să zic. Hai **s-**o întrebăm pe mama. Ea trebuie să ştie”.

Şi astfel se duseră în bucătărie şi o întrebară pe mama lui Matthes.

Ea tocmai ştergea vesela. Putea deci să vorbească, şi în plus avea chef de vorbă:

„Haideţi, luaţi loc la masă, şi o să vă spun povestea”.

Mama îşi şterse mâinile de şorţ şi începu să povestească:

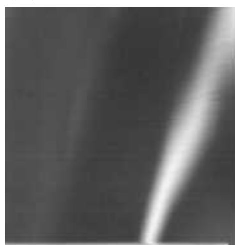
„Numele, Matthes e o prescurtare de la Matthäus [Matei]. Când te-am numit aşa, ne-am gândit mai puţin la evanghelist, ci înainte de orice la străbunicul tău.

Bunicul tatălui tău **s-**a născut prin 1870. Tatăl său era învăţător **într-**un orăşel de lângă Nürnberg. De fapt, şi fiul trebuia să fie învăţător. Când a fost trimis apoi la Universitatea din München, nu i-a plăcut deloc.

După câteva luni, el a întrerupt studiile. Străbunicul tău nu era prost, chiar deloc, ci pur şi simplu nu avea chef să înveţe. El a început apoi o ucenicie **într-**o bancă, dar colegii de muncă de acolo nu erau un mediu bun pentru el. De la ei a învăţat jocurile de noroc şi băutul. Mai întâi a jucat pe sume mici de bani, dar cu timpul ele au devenit tot mai mari. El trebuia să angajeze sume tot mai mari, pentru a nu părea laş. Şi cu cât **s-**au mărit datoriile, cu atât bea şi mai mult. Dar aceasta n**-**a rezolvat nimic. În cele din urmă n**-**a mai ştiut ce să facă: A dat o spargere **într-**un magazin mic. Dar poliţia l**-**a prins, şi el a ajuns la închisoare.

Viaţa i**-**a fost ruinată: studiile întrerupte, locul de muncă pierdut şi apoi şi închisoarea. Probabil că **s-**ar fi omorât dacă ar fi avut ocazia.

77

Era **într-**o duminică. Străbunicul tău era deja de câteva luni în închisoare, şi nu avea nimic mai bun de făcut, aşa că **s-**a dus la capelă. Acolo, parohul închisorii ţinea un serviciu religios. De fapt, străbunicul tău nu avea nimic de**-**a face cu religia, dar ce altceva să facă?

Parohul a predicat despre parabola oii pierdute. * în ea, Iesus povesteşte despre un păstor care îşi lasă în staul cele 99 de oi, pentru că a observat că**-**i lipseşte o singură oaie. Se rătăcise pe undeva. De aceea, păstorul a pornit la drum în căutarea ei”.

Mama lui Matthes făcu o scurtă pauză. Cei doi băieţi stăteau acolo captivaţi şi ascultau.

„Ştiu foarte exact aceste lucruri, pentru că străbunicul tău le**-**a notat în jurnalul pe care îl ţinea şi pe care ni l**-**a lăsat moştenire.

Această predică l-a nimerit din plin. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte faptul că lui Dumnezeu îi pasă de el, un om aşa de rău. Parohul spusese atunci că fiecare om e o asemenea oaie pierdută, este despărţit de Dumnezeu din clipa naşterii. De noi depinde acum dacă ne lăsăm găsiţi. EI L-a trimis pe Fiul Său să vină pe acest pământ. El a murit pe cruce pentru vinovăţia noastră. Şi acum fiecare om poate, ca şi oaia pierdută, să fie adus înapoi.

Şi apoi parohul a mai spus că o viaţă cu Iesus nu mai trebuie să fie distrusă şi rea, ci că Iesus vrea să ne dăruiască o viaţă cu adevărat frumoasă. Lucrul

— Această parabolă se află în Evanghelia după Luca 15: 3 – 7”. 78

acesta l-a impresionat cel mai mult pe străbunicul tău.

El s-a întors apoi în celulă, dar n-a mai uitat cele auzite. Şi în timpul următoarei săptămâni s-a gândit tot mereu la aceasta. Iar în ziua de vineri după acest serviciu religios, el s-a decis pentru Iesus. S-a rugat simplu în celulă lui Iesus, spunându-l că vrea să trăiască cu El. Şi L-a rugat să-l ierte pentru păcatele lui.

Pe urmă l-a umplut o bucurie profundă, aşa scrie el în jurnal. Această bucurie n-a trecut după câteva zile sau săptămâni, ci el a devenit cu adevărat un om schimbat. Lucrul acesta a fost observat şi de directorul închisorii şi de gardieni, iar o jumătate de an mai târziu a fost eliberat ca urmare a purtării bune, cu douăzeci de luni înainte de sfârşitul propriu-zis al pedepsei sale.

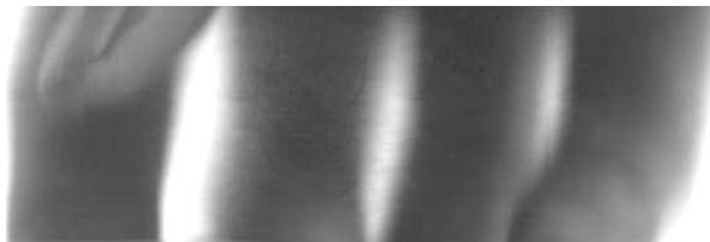
Dar ce să facă acum? Să studieze? Să lucreze iarăşi în bancă? El voia să-şi petreacă restul vieţii în lucrare pentru Dumnezeu, care îl ajutase atât de mult. De aceea, el s-a înscris la un seminar teologic. Acesta este o instituţie de instruire a misionarilor.

După trei ani, când s-a terminat această pregătire, a solicitat primirea într-o societate misionară.

A fost acceptat, şi după patru luni era pe o corabie, în drum spre India.

În India a lucrat la ţară. În patru sate a construit

biserici şi a ţinut ore biblice. El i-a ajutat pe oameni şi
79

medical, atât cât putea. În plus, le-a arătat cum să aibă recolte mai mari folosing gunoiul, canale de irigaţie şi unelte mai bune. În felul acesta nu mai era atâta foame în familii. În India există foarte multe temple, unde se duc oamenii ca să se închine unor zei de piatră şi de lemn. Adesea poartă amulete şi lănţişoare magice care sunt menite să izgonească spiritele rele. Toate acestea sunt o superstiţie păgână, pe care Dumnezeu a interzis-o în Biblie. Dacă un indian **s**-a convertit, adică dacă **s**-a decis pentru Iesus, atunci şi-a ars pentru totdeauna amuletele şi obiectele magice. Se făceau adesea focuri mari de bucurie, când unii oameni erau eliberaţi de teama de spirite şi-şi aruncau în foc lănţişoarele şi tot ce zornăia”.

Matthes îşi putea imagina bine cum stăteau indienii cu pielea închisă la culoare împreună cu misionarul alb în jurul unui foc care ardea cu vâlvătaie şi-şi aruncau în el lănţişoarele şi brăţările magice.

„Lănţişoare şi brăţări!” Aceste cuvinte trecură ca fulgerul prin mintea lui Matthes. Aproape că uitase din nou, dar omul care îl răpise purta şi el asemenea lănţişoare ciudate la încheietura mâinii. Dar undeva le mai văzuse o dată. Ele fuseseră nişte podoabe cu adevărat bătătoare la ochi. Zornăiseră la fiecare mişcare, doar încetişor. Dar lucrul acesta i se imprimase în memorie. Matthes se gândea cu disperare la lucrul acesta., Am mai văzut undeva aceste lănţişoare în afară de seara aceea cu răpirea. Cel care le purta m-a răpit.

„Străbunicul tău a lucrat ca misionar în India până la moarte. Motivul pentru care ţi-a dat numele după al lui

este următorul: Străbunicul tău a aşteptat totul din partea lui Dumnezeu. S-a încrezut total în El, şi noi credem şi ştim că era calea adevărată. O viaţă fără Dumnezeu e absurdă, iar după moarte un om fără El este pierdut. Dar a trăi împreună cu Dumnezeu înseamnă a putea duce aici pe pământ o viaţă cu adevărat frumoasă, iar după moarte să fii la El în cer”. Mama făcu o scurtă pauză. „Şi noi, tatăl tău şi cu mine, ne dorim foarte mult să mergi pe această cale, ca să trăieşti şi tu cu Iesus”.

Matthes lovi tare cu pumnul în masă. Faţa i se înroşise de mânie.

„Asta-i numai pentru copii mici, pentru bătrâni şi pentru slăbănogi, dar nu pentru mine! Nu vreau să am nimic de-a face cu acest Iesus. Eu nu sunt deloc aşa de rău ca străbunicul meu. Încă n-am furat niciodată, nici nu m-am îmbătat. N-am fost niciodată la închisoare. La ce am nevoie de Iesus al vostru?” strigă el. Apoi ieşi fugind din cameră, trântind uşa. Se auzi zgomotul făcut de Matthes pe coridor şi de trântitul uşii de la camera lui. Mama lui stătea acolo foarte speriată. Timp de câteva secunde nu făcu nicio mişcare. Apoi se ridică încet şi se duse după Matthes. Părea să fi uitat cu totul de Michael. Acesta ieşi pe furiş din casă. Se simţea foarte penibil că fusese de faţă la această ceartă în familie. Îi era de-ajuns cearta de la el de acasă.

„Matthes! Matthes, mă auzi? N-am vrut să te rănesc. Matthes, hai să vorbim încă o dată în linişte despre acestea. Matthes, mă auzi?”

Dar Matthes nu auzi nimic de la mama lui. El nu voia să mai audă nimic. De aceea, dăduse tare sonorul de la radiocasetofonul stereo. Muzica rock se auzea tare în cameră. Nu, nu mai voia să audă acum chiar nimic de la mama lui.

Tot Iesus ăsta. Ca şi cum nu s-ar putea trăi fără El. Eu nu sunt rău. N-am făcut niciodată ceva cu adevărat rău. Nu sunt rău! Nu sunt rău! Nu sunt rău...!

Matthes nu mai voia să se gândească la cele petrecute. Aceste gânduri îi făceau rău, erau cu adevărat neplăcute pentru el.

Clic! Computerul fu repede pornit şi jocul încărcat. El şedea cu mânie reţinută în faţa monitorului şi conducea cu o mână de fier jocul, ţinând cu fermitate joystickul în mână. Încheieturile degetelor erau albe, aşa de tare strângea el maneta. Figurile se mişcau pe ecran. Din difuzoare se auzeau fluierături continue şi stridente.

Treptat, el se linişti. Prima mânie se risipise, şi aproape că-i părea rău de comportarea lui. Afară, norul care acoperise soarele trecu mai departe, iar valurile de lumină inundară camera. În felul acesta, monitorul computerului începu să reflecte, şi el îşi văzu imaginea feţei pe ecran.

Oare chiar eşti aşa de bun ca să poţi sta înaintea lui

82

!

Dumnezeu? îi trecu prin minte când se văzu pe monitor, în fundal, jocul mergea mai departe.

Poţi? Poţi? Poţi?... Aceste cuvinte tot reveneau. O voce liniştită îl tot întreba.

Matthes dădu la maximum sonorul radiocasetofonului. Aceasta îl ajută oarecum să scape de aceste gânduri.

* * *

Bernd şedea acasă în camera lui. Trecuseră câteva ore de când fuseseră la el Matthes şi Michael.

Ei ştiu totul! Oare cum o fi aflat? Ce să mă fac? Cu siguranţă că o să apară poliţia ca să mă aresteze.

Prin minte îi treceau tot felul de gânduri. Trebuia să găsească vreo soluţie.

Singura posibilitate ar fi **s-**o şterg. Pur şi simplu să fug de aici, să am un nou început în altă parte.

Dar încotro? Şi înainte de toate cu ce? Precis că micile lui economii nu-l vor ţine prea mult.

El începu să umble agitat de colo-colo prin cameră. Era tot mai nervos. Când o să vină ca să-l ducă? Cât timp îi

mai rămânea?

Poate că mai sunt încă câteva minute. Pot să apară în orice clipă la uşă, să mă aresteze şi să mă închidă.

Panica îi creştea tot mai mult, era tot mai puternică senzaţia chinuitoare din stomac. În cele din urmă, Bernd nu mai rezistă. El ieşi fugind din cameră şi o

83

luă în jos pe scări. Apoi ieşi pe uşă.

Se sui pe bicicletă şi plecă din curte. O luă pe drumul cel mai scurt spre cazinou, acolo unde se întâlnise totdeauna cu necunoscutul misterios.

Poate că am noroc şi este acolo. N-aş vrea să renunţ la cele 500 de mărci pe care mi le-a promis. Trebuie să am bani. În fond, am făcut destule lucruri periculoase pentru asta: bombele şi restul.

Când Bernd ajunse la ţintă, aproape că-şi trânti bicicleta de zid, aşa de grăbit era. El merse iute prin încăperea cu automate. Acolo era uşa ascunsă. Bernd deschise brusc uşa, şi o piatră îi căzu de pe inimă. La masa şedea omul care îl băgase în încurcătură, omul care îl silise totdeauna să plaseze bombele. Dar el nu era singur. Alături şedea cineva. Un adevărat bătăuş. Cei doi avuseseră poate o discuţie importantă. Cel care îi dăduse însărcinările lui Bernd îşi ridică ochii în sus, şi când îl recunoscu pe Bernd în lumina aceea plină cu dâre de fum, faţa îi deveni mânioasă. Vru să înceapă să înjure, dar Bernd i-o luă înainte de data aceasta:

„Aţi zis că-mi daţi 500 de mărci. Vă rog să mi-i daţi acum, căci am nevoie de ei”, ceru el cu îndrăzneală.

Mânia de pe faţa necunoscutului dispăru, şi în schimb se uita acum dispreţuitor la Bernd.

„Aşa deci, băiete, vii şi cu pretenţii. După greşeala pe care ai făc**ut-**o, nu primeşti absolut nimic! Dar mai ai încă ceva din datoria aceea la mine. Deci...”

„Dar eu... am făcut totul aşa cum mi-aţi spus...” mai încercă Bernd încă o dată.

„Dispari acum! Şi mâine la trei şi jumătate să fii din nou aici! Am o misiune pentru tine. Acum, şterge-o!”

ordonă omul cu o voce aspră.

Bernd văzu că aici nu mai putea obţine nimic şi preferă să dispară înainte de a se întâmpla ceva mai rău. El ieşi din clădire complet descurajat. Totul fusese în zadar.

Între timp, în camera din fundul cazinoului, necunoscutul spuse celuilalt bărbat cu figură de bătăuş:

„Bert! Ia ocupă-te puţin de băiat. Dar să nu atragă atenţia”.

Bert înţelese. El dispăru încet din cameră. Acolo mai şedea doar străinul misterios. Nori de fum se înălţau din ţigara lui în lumina lămpii. Prin aerul plin de fum se vedea rânjetul răutăcios care îi juca pe buze.

Între timp, Bernd era iarăşi afară pe bicicletă. Aici nu mai avea ce face. Trebuia să plece departe de acest oraş. Cel mai bine era să plece din Germania. Oriunde. Poate că pe un vapor ca mus sau altceva. Doar să fie departe de aici.

El dădu repede din pedale şi o luă spre marginea oraşului. În spatele lui mergea la o anumită distanţă o maşină verde. Ea rula încet pe străzi, ca şi cum şoferul ar căuta un număr de casă.

Bernd nu avea mulţi bani la el, dar erau de-ajuns pentru câteva zile.

Nu reuşi să înainteze foarte rapid, căci semafoarele erau tot pe roşu. În plus, circulau multe maşini pe străzi. Nici maşina verde din urma lui Bernd nu accelera, îl urma la aceeaşi distanţă. Cu două-trei maşini între ei.

Strada pe care mergea Bernd ducea la şoseaua naţională. Pe această şosea circulau cele mai multe maşini care plecau din oraş.

Când Bernd ajunse la şoseaua naţională, circulaţia din jurul lui deveni mai rapidă. Maşinile treceau în mare viteză pe lângă el. Dar maşina verde stătu atâta timp la marginea străzii până ce Bernd aproape că nu se mai vedea.

Apoi, ea merse normal de repede după el. Aşteptare şi iarăşi depăşire. Tot mereu acelaşi joc. Bernd nu observă absolut nimic. Voia să ajungă cât mai repede posibil departe de această şosea. Nu era nicio plăcere să respire numai gaze de eşapament, iar maşinile să-l depăşească la foarte mică distanţă de el.

În faţă se vedea deja o şosea secundară. Bernd o coti la intersecţie, şi curând atmosfera se linişti în jurul lui. Zgomotul şoselei naţionale se stinse treptat.

Maşina verde îl urmă şi aici pe Bernd. Ea se tot oprea câteva minute la marginea drumului, până ce Bernd avea un avans mai mare.

Apoi şoferul pornea din nou şi-l urma pe Bernd. În îi cele din urmă, purtarea ciudată a şoferului începu deja să-i sară şi lui în ochi.

Oare este cumva un spion trimis de cel ce mi-a dat însărcinările ca să mă supravegheze? se întrebă el. Treptat, deveni neliniştit.

Poate că a fost totuşi o greşeală să-i cer bani. Acum ştie necunoscutul ce am de gând să fac, îşi făcu Bernd reproşuri.

Distanţa dintre maşină şi Bernd se făcea tot mai mică. Şoferul mergea acum mai repede. Bernd era acum la cincisprezece kilometri depărtare de oraş.

IDintr-odată, şoferul maşinii verzi apăsă cu toată puterea pe acceleraţie. Motorul urlă, şi maşina ţâşni în faţă. Bernd nu mai avu timp să se dea la o parte. El fu azvârlit prin aer şi paraşută zece metri mai departe pe un drum. El se izbi dur de terenul pietros. Simţi cum i se sfărâmase un os din piciorul drept. Imediat după aceea i se făcu negru înaintea ochilor. Mai auzi doar cum dispărea maşina, în timp ce pneurile scârţâiau, apoi se făcu noapte în jurul lui.

7. Jocul pe computer

Era după-amiază târziu. Mânia lui Matthes pe istoria povestită de mama lui se risipise aproape total, şi de fapt îi

era şi ruşine că se purtase aşa.

Acum se întorcea acasă tatăl său. El lucra **într-**un birou la o fabrică de hârtie. În mod normal era destul de vesel, dar acum Matthes observă de la bun început că ceva nu era în ordine. Când tatăl său îl văzu, înfăţişarea lui se întunecă şi mai mult, iar fruntea i se încruntă. Primul lucru pe care îl făcea tatăl său în fiecare zi când se întorcea acasă era să citească corespondenţa care sosise în dimineaţa aceea pentru el. Aşa făcu şi azi, şi atunci apăru ceva ce părea a fi de rău augur – el ţinea încă o scrisoare în mână.

Matthes ştiu: Aşa era totdeauna când urma imediat o furtună mare. Tocmai voia să se întoarcă pentru a dispărea iarăşi pe neobservate în camera lui, când auzi înapoia lui vocea tatălui său. Ea era înceată, dar nu prietenoasă, ci tăioasă şi furioasă.

„Matthes! Nu ai nimic de spus?” întrebă ameninţător tatăl său.

Matthes se întoarse şi se uită la tatăl său. El chiar nu ştia ce voia acesta să spună.

„Matthes! Diriginta ta mi-a scris astăzi. Un plic albastru! Despre tine!” Vocea lui se intensifică treptat.

Matthes tresări. Şcoală – de fapt avea totdeauna o conştiinţă încărcată în ce-o privea, dar oare ce scrisese diriginta?

„Diriginta ta mi-a scris că rezultatele tale la învăţătură lasă mult de dorit în ultimul timp şi este în pericol promovarea ta!”

Acum aflase. Dar înainte ca Matthes să aibă timp să se gândească ce scuză să aducă, săpuneala continuă.

„Fiul meu rămas repetent! Şi toate acestea doar din cauza leneviei tale, pentru că pur şi simplu nu ai chef de învăţat. Îţi spun: Dacă nu treci anul, poţi să uiţi de computerul tău. O să-l vând chiar eu, iar cu banii căpătaţi îţi plătesc orele de meditaţii. De acum vei rămâne suplimentar în fiecare zi câte două ore în casă ca să-ţi faci temele. Matematică, engleză, germană, istorie, dictare şi gramatică, până le stăpâneşti bine. Până le stăpâneşti

foarte bine. Şi dacă asta nu ajunge, atunci o să rămâi chiar trei sau patru ore acolo”.

Matthes era ca lovit de trăsnet. Era pur şi simplu prea mult. Doar pentru că în ultima săptămână nu fusese prea atent. Bine – nu era un elev model, şi nici ambiţios nu era. Dar să repete anul? Nu putea fi aşa de rău.

El îi spuse imediat tatălui său lucrul acesta. Dar acesta nu vru să mai ştie nimic. În această situaţie nu mai era posibilă nicio discuţie.

89

„Nu mai vreau să te văd azi. Du-te acum în camera ta şi învaţă ceva!” Acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi Matthes de la tatăl său. Pe urmă se duse deprimat în camera lui. Se înţelege că era **într-**o dispoziţie destul de proastă.

Acolo se aşeză pe pat. Nu avea chef de nimic. Jocurile de pe computer nu-l atrăgeau, şi nu voia să asculte nici muzică, iar la învăţat nici nu se gândea. Voia pur şi simplu să se lase în voia gândurilor triste. Ele reveneau tot mereu ca nişte păsări întunecate.

Eşec! Eşec! Eşec! O să rămâi repetent, ratatule! De fapt nu eşti bun de nimic. Nu poţi să faci nimic... Aşa răsuna în mintea lui.

Stătu astfel zece, cincisprezece minute pe pat. El stătu acolo aproape nemişcat, ţinându-şi picioarele ridicate. În cele din urmă nu mai rezistă. Sări în sus, se duse la uşă şi se furişă încet până în pivniţă. Nimeni nu-l auzise. Bine. Acolo în pivniţă îşi rezema-se bicicleta de perete. O duse cu grijă până la uşa casei, pentru că destul de des huruia şi zornăia. Apoi ieşi la libertate. Era către cinci şi jumătate când plecă. Acum în iunie era lumină până târziu, şi Matthes se bucură de lumină şi de aerul proaspăt.

Ceea ce se întâmplă acum se poate considera ca simplă întâmplare sau noroc, dar privit retrospectiv, cred că a fost în mod clar călăuzirea lui Dumnezeu. Şi Matthes şi Michael sunt ferm convinşi de lucrul acesta.

Matthes o luă pe acelaşi drum pe care o luase şi 90

Bernd cu câteva ore mai înainte. Când lăsă oraşul în urmă şi ajunse la marea şosea naţională, o luă imediat la dreapta pe o şosea mai mică ce mergea la o oarecare distanţă pe lângă cea mare, căci era destul de mare circulaţie pe şoseaua naţională. Mulţi oameni îşi terminaseră ziua de lucru şi mergeau spre casă la ţară.

Matthes era acum afară în natura largă, şi se simţea mult mai bine ca înainte în cameră, dar gândurile negre tot nu dispăruseră în totalitate. El se întreba tot mereu dacă cu adevărat nu e bun de nimic şi dacă cu adevărat nu poate face nimic bun.

Acum ajunse la intersecţia pe care o luase mai înainte şi Bernd. Cele două drumuri se intersectau aici, şi Matthes voia să ajungă tot mai departe de şoseaua naţională. De aceea, o luă pe acelaşi drum ca şi Bernd mai înainte.

Matthes era total cufundat în gânduri. De abia putu să frâneze când văzu în ultimul moment în faţa lui o bicicletă strâmbată. Brusc îl trecu un fior din cap până în picioare. Nu era o bicicletă oarecare, ci era bicicleta sa. Era cea care i se furase cu câteva zile în urmă din faţa casei domnului Polling. Acum zăcea acolo pe drum, strâmbată şi zgâriată. Atunci descoperi şi figura care zăcea la câţiva metri de şosea pe drumul pietruit. Matthes alergă repede acolo. Şi ceea ce văzu îl şoca de-adevăratelea: Bernd zăcea leşinat pe drum. La picior avea o rană care înroşise deja pietrişul.

91

Atunci îi veni un gând urât: „Cine a văzut că am fost aici? Nimeni!

— Şi de ce să-l ajut? Pe el, care ne-a chinuit şi

asuprit pe noi cei mai mici la şcoală? Pe el, care mi-a stropit ghiozdanul cu cerneală şi care mi-a furat bicicleta? Este un infractor. Aşa merită! Cum m-a mai certat tata din cauza lui! Aşa-i trebuie!

Şi Matthes îşi împinse bicicleta de pe drumul pietruit pe şosea şi plecă de acolo. El pedală tot mai repede, ca şi cum l-ar fi gonit ceva. Nu se mai putea bucura de natură şi de soare. Avea un singur gând: să plece de acolo, departe de accident şi de Bernd.

Când ajunse iarăşi la şoseaua naţională, se bucură de zgomotul care îl întâmpina, căci în mintea lui se auzea tot mai tare o altă voce. Mai întâi, la dus, răsunase tot mereu: „Eşec! Eşec! Eşec! Acum, gândurile lui spuneau: „Criminal! Criminal! Criminal! Asta era cu mult mai rău. Matthes se duse direct acasă. Voia să se ascundă. Doar să nu mai vadă oameni în jurul său. Fiecare părea că vrea să-l întrebe: „De ce nu te-ai îngrijit de Bernd? De ce l-ai lăsat pur şi simplu zăcând acolo? Nu i-ai acordat primul ajutor! Lucrul acesta se plăteşte cu închisoare! Te aşteaptă închisoarea, Matthes Hirscher, închisoarea!”

Această voce era tot mai tare. Matthes se văzu înaintea unui judecător. Toţi oamenii din sala de judecată arătau cu degetele spre el şi strigau tot mai tare: „La închisoare! La închisoare! La închisoare!”

Fruntea lui Matthes era plină de transpiraţie când

Îi ajunse acasă. Dar nu de efort, ci de teamă.

El dispăru imediat în camera lui. Acolo deschise **ra**diocasetofonul, ca să-şi amorţească cumva gândurile. Apoi se aşeză la computer. Monitorul se lumină, şi el începu iarăşi jocul. Începu să se joace cu joystickul. Figurinele treceau uşor pe ecran **într-**o parte şi în alta.

După câtva timp ajunse în ultima cameră. Camera de care nu putuse trece niciodată, punctul unde eşua tot mereu.

El se uită atent în jur., Soluţia trebuie să fie aici. Nu există altă cale. Undeva trebuie să fie ascunsă cheia’.

Cu figurina lui de joc se duse la fiecare obiect în

parte, îl examina şi în final îl lăsă la o parte.

Camera era un spaţiu mobilat obişnuit. Masă, scaune, un raft cu cărţi. Acolo lângă uşă era un telefon, iar pe pereţi atârnau tablouri. Sus pe marginea ecranului trecea între timp nemilos timpul care mai rămânea până la explozia bombei atomice. Încă 3 minute şi 45 de secunde.

Matthes întoarse tablourile de pe perete. Poate cheia era lipită pe dosul lor.

Prin urmare, un joc Adventure* poate să te necăjească foarte tare până găseşti rezolvarea.

Din nou nimic. Nu era nici urmă de cheie în spatele

* **într-**un joc Adventure (Adventure-Game), jucătorul preia rolul unei figuri din joc, pentru a rezolva apoi nişte însărcinări. Ele sunt adesea destul de realiste, şi jucătorul are adesea impresia că este cu adevărat în joc.

m.

tablourilor. Apoi el îşi îndreptă atenţia asupra mesei: Pe ea erau o carte cu coperta verde, un ghiveci de flori şi o foaie de hârtie nescrisă. Matthes cercetă mai întâi ghiveciul de flori. Între frunze, în pământ – peste tot informaţii false. Apoi ridică cartea. Nici sub ea nu era nimic.

Deschide cartea, sună următorul său ordin, pentru că voia să ştie ce carte era. Surpriza fu într-adevăr mare când Matthes văzu cartea pe dinăuntru: în fiecare pagină era o gaură de vreo 3 x5 centimetri. În felul acesta se făcuse între copertele cărţii un spaţiu gol. Şi în acesta se afla cheiţa pe care Matthes o căutase tot timpul.

Uşa următoare fu deschisă repede. Acolo stătea deja bomba atomică. Matthes luă schema de conexiuni pe care o găsise mai înainte în altă cameră, şi curând fură găsite ambele cabluri pe care trebuia să le taie. Bomba atomică era dezamorsată.

O: 56 minute arăta ceasul de la marginea monitorului., încă 56 de secunde, şi ar fi explodat, îi trecu lui Matthes prin minte., Era cu adevărat în ultimul minut!

Matthes se lăsă pe spate. Timp de mai multe

săptămâni tot încercase să rezolve acest joc. În carte era deci ascunsă dezlegarea. De fapt, lui Matthes nu-i plăcea prea mult să citească, dar aici venise din carte cu adevărat ceva important şi bun.

Radiocasetofonul stereo lăsa să se audă tot mereu cele mai noi hit-uri, dar Matthes nu le asculta cu

94

adevărat. La el veneau tot mereu aceste gânduri care îl acuzau.

Poate că n-ar fi trebuit să-l las aşa pe Bernd zăcând acolo. Şi dacă m-a văzut cineva? Dacă m-aş mai putea întoarce încă o dată, dacă aş mai putea da timpul înapoi...

Matthes se gândi intens cum să-şi poată îndrepta greşeala.

Dacă îi spun lui taţi că Bernd zace acolo rănit, atunci vor exista cu siguranţă o mie de întrebări, care precis că nu vor fi plăcute. Dar ce altă soluţie ar mai putea fi? Să mă duc încă o dată acolo şi să mă prefac că-l văd pentru prima dată? Nu! mai întâi că este deja întuneric, şi în al doilea rând am nevoie de cel puţin o jumătate de oră. Şi poate că fiecare minut e important. Şi dacă moare Bernd? Dacă moare, pentru că am fost prea laş şi nemernic ca să fac ce este corect?

Nu avea voie să se întâmple aşa ceva. Matthes luă singura decizie corectă, se duse la tatăl său şi îi relată totul.

Acesta sună imediat la salvare. Apoi se sui cu fiul său în maşină şi se lăsă condus la locul respectiv.

Acolo ajunsese deja ambulanţa.

„Dumneavoastră aţi sunat?” îl întrebă medicul de urgenţă.

„Da, fiul meu mi-a povestit totul”.

95

„A fost cu adevărat salvare în ultima clipă. Dacă ar mai fi stat aici afară un sfert de oră... Acum însă trebuie să-mi explicaţi exact cum aţi aflat despre accident. Trebuie să scriu un proces-verbal”.

Şi atunci începu explicaţia. Matthes nu ascunse

nimic. El povesti totul exact aşa cum se întâmplase. Şi lucrul uimitor era că nu se simţea mai neplăcut, ci era chiar uşurat că spusese acum în sfârşit adevărul. El câştigase o victorie asupra lui însuşi, asupra egoismului său şi a ticăloşiei sale. Acesta fusese un pas în direcţia bună. Totuşi, rămăsese desigur întrebarea şi teama legată de Bernd: Ce se va întâmpla cu el? Va reuşi să scape cu bine?

Bernd fu transportat imediat la spitalul orăşenesc. Acolo fu dus la secţia de reanimare. El avea o rană adâncă la piciorul drept şi mai înainte de orice o fractură de craniu. Potrivit afirmaţiei medicilor, el fusese între viaţă şi moarte. „Dacă supravieţuieşte până mâine, atunci a trecut hopul”, ziceau ei.

Între timp, la tatăl lui Michael sună telefonul. Când ridică receptorul, se anunţă o voce prefăcută:

„Vreau milionul mâine la amiază. O să vă deplasaţi cu maşina personală pe şoseaua naţională ieşind din oraş. Când veţi vedea la marginea şoselei un felinar roşu, aruncaţi din maşină banii aflaţi **într-**un sac. Fără urmărire şi fără supraveghere. Şi fără bancnote numerotate. Ele trebuie să fie uzate. Altminteri, mâine după-amiază va fi detonată o bombă”.

— Clic! Cel care sunase pusese receptorul în furcă.

96

Poliţistul rămase acolo câteva secunde ca o stană de piatră. Rămăsese conectat la vocea aceea prefăcută şi piţigăiată.

97

8. Cartea

Tatăl lui Michael îl sună imediat pe primar şi îl informă despre telefonul dat de atentatorul cu bombă. După aceea, el plecă la sediul poliţiei şi dispuse pregătirea celor necesare.

Desigur că-i vor da banii. Atentatorul cu bombă dovedise deja de două ori că putea să confecţioneze bombe şi să le plaseze. În şcoală, paguba făcută fusese de câteva zeci de mii de mărci. Dacă punea acum o bombă în zona

pietonală sau la ştrand – era ceva de neimaginat.

Dar o să-i facem viaţa cât mai grea posibil. Şi poate că o să reuşim să-l prindem, îşi propuse poliţistul.

Bernd se afla tot în secţia de reanimare. De când ajunsese acolo cu o zi înainte, medicii se străduiau cu disperare să-l ţină în viaţă.

„Dacă supravieţuieşte încă trei ore, atunci a trecut hopul”, observă unul dintre doctori.

Între timp fuseseră informaţi şi părinţii lui. Ei veniră imediat total speriaţi la spital. Aşteptaseră toată noaptea pe coridor vreo noutate.

Ore de aşteptare, de nesiguranţă. Şi pentru cei de la Matthes.

În acea noapte dormi prost. îl chinuia vinovăţia. Ştia

98

cu exactitate: „Dacă moare Bernd, eu sunt vinovat. Şi atunci o să-i am moartea pe conştiinţă.

Şi această povară nu-i dădea pace. Acele ceasornicului se mişcau cu încetineală.

Apoi în sfârşit veni vestea bună: La ora opt dimineaţă Bernd fu mutat din secţia de reanimare **într-**un salon normal. Mai trebuia să stea de fapt câteva zile în spital, dar pericolul cel mare trecuse. El se afla în afara oricărui pericol.

Când Bernd putu încetul cu încetul să gândească iarăşi limpede, în el se dădu o luptă: Ar trebui acum să informeze poliţia. Omul necunoscut care îi dăduse însărcinările trebuia să fie oprit.

Cine ştie ce-ar mai putea pune la cale. Poate că data viitoare va ucide nişte oameni nevinovaţi şi nu va mai da nicio înştiinţare înainte de atac ca la şcoală, medita Bernd., Pe de altă parte, aceasta înseamnă ca vina mea să iasă la iveală. Cu siguranţă că va trebui să ajung la închisoare. Şi precis că voi fi dat afară din şcoală.

Aceasta fu desigur o decizie grea. Bernd se gândi câtva timp.

Dar acest om misterios nu **s-**a dat înapoi să pună să fiu omorât. Din fericire, n-a reuşit. Atunci cu siguranţă că

nu se va sfii să ucidă alţi oameni.

În Bernd se dădea o luptă cumplită. Ce hotărâre să ia?

99

El îşi imagină urmările. Problemele de care se va izbi şi dificultăţile. Apoi îşi închipui consecinţele a ceea ce **s-**ar putea întâmpla dacă nu spunea nimic. O bombă care explodează în mijlocul unei mulţimi de oameni care nu bănuiesc nimic.

În sfârşit, el luă decizia. Va spune totul poliţiei.

El apăsă hotărât pe butonul soneriei de lângă patul său. După câteva minute veni o asistentă medicală ca să vadă de ce sunase.

Bernd întrebă timid: „Aş putea, vă rog, să vorbesc urgent cu cineva de la poliţie?”

Asistenta se uită la el, neştiind ce să spună. Oare era

100

băiatul acesta în stare să primească vizite? Dar medicul nu interzisese lucrul acesta, şi în plus se afla aici **într-**un salon foarte normal.

„Bine”, zise ea **într-**un sfârşit. „Să fie cineva anume?”

„Vă rog, cineva care se ocupă de atacul cu bombă de la şcoală”.

Apoi asistenta ieşi.

Un sfert de oră mai târziu, tatăl lui Michael intră în salonul mic. Mirosul tipic al dezinfectantelor, patul de fier cu aşternut alb, florile de pe noptieră **–** un salon foarte normal din**tr-**un spital. Dar acest tânăr părea să aibă ceva important de spus.

Tatăl lui Michael îşi luă răgazul să vorbească în tihnă cu Bernd. Acesta îi povesti apoi totul. Despre datoriile de la jocurile de noroc şi cum fusese din acest motiv supus unei presiuni. Cum plasase bomba la stâlpul de înaltă tensiune şi în şcoală. Şi, în final, cum scăpase de moarte cu o zi înainte.

Apoi îl descrise pe necunoscut. Şi când auzi poliţistul descrierea acestui bărbat misterios, toată liniştea lui

dispăru dintr-odată.

„Acesta este totuşi şeful adjunct de la CHEMO-TECH!!!” recunoscu el într-o clipă. Apoi plecă imediat de la spital şi se duse la judecător.

Mandatul de percheziţie pentru casa particulară şi pentru clădirea firmei CHEMO-TECH fură semnate

101

Imediat.

Apoi, el se duse la sediul poliţiei. Acolo fură alcătuite repede două grupe de intervenţie. Una se ocupă de casa particulară şi o cercetă amănunţit de sus până jos.

Cealaltă în frunte cu tatăl lui Michael goni spre CHEMO-TECH. Girofarul cu lumină albastră de pe capota maşinii sale fu pornit, şi pe-aici ţi-e drumul! Trei maşini de intervenţie se deplasară rapid prin oraş, pe lângă zona pietonală, şi se opriră cu scârţâit de cauciucuri în faţa firmei CHEMO-TECH.

Imediat fură supravegheate toate ieşirile. Tatăl lui Michael intră val-vârtej în biroul şefului adjunct.

Între timp aflase şi Michael despre intervenţie şi-l sunase pe prietenul său Matthes, căruia îi povesti despre noua evoluţie a situaţiei. Matthes era desigur foarte fericit că lui Bernd îi mergea iarăşi bine. Apoi îl cuprinse şi pe el din nou pofta de aventură. Din fericire nu avea şcoală în ziua aceea, pentru că se ţinea consiliul pedagogic. Cu bicicletele lor ajunseră la CHEMO-TECH mai târziu decât poliţia.

Întrucât poliţistul de la uşă îl cunoştea pe Michael, îi lăsă pe cei doi să intre.

Curând, ei îl găsiră pe tatăl lui Michael. Acesta tocmai îl interoga pe şeful adjunct, suspectul principal pentru spargere şi atentate.

„Nu puteţi să dovediţi absolut nimic! Aţi găsit vreo bombă la mine? Sau vreun laborator unde s-o fa

102

bric? Sau aţi găsit discheta? De fapt nu aveţi absolut nimic! Este doar o ştrengărie prostească. Eu nu am nimic de-a face cu această spargere”.

Pe tatăl lui Michael începeau să-l treacă transpiraţiile, încă nu fusese găsită nicio dovadă. Nici în casa particulară a şefului adjunct nu se găsise nimic. Nicio bombă, niciun plan – pur şi simplu nimic care să-i confirme bănuiala.

Ei căutaseră mai bine de o jumătate de oră.

Dacă nu vom găsi ceva curând, atunci trebuie să întrerup acţiunea, şi lucrul acesta va fi ceva foarte penibil, era clar pentru tatăl lui Michael.

Cei doi băieţi observară ce se petrecea în sinea lui. Îi simţiră nervozitatea. Şi ei voiau să ajute la prinderea făptaşului. Cei doi se duseră în birou şi se uitară prin jur. Pentru ei conta foarte mult ca făptaşul să poată fi în sfârşit arestat.

Dar totul fu în zadar. Poate că şi tatăl lui Michael se înşelase, poate că şi Bernd îl descrisese prost pe necunoscut.

Ei trebuiau să privească în ochi adevărul amar. Tatăl lui Michael dădu ordin de oprire a cercetării. Toţi observară cât îi venea de greu. Dar ce să facă? Nu putea pur şi simplu să incomodeze prea mult un cetăţean împotriva căruia nu avea probe solide.

„Îmi pare cu adevărat foarte rău, dar veţi înţelege cu siguranţă că trebuie să ţinem cont de orice indiciu”, se scuză el în faţa şefului adjunct. Acesta

103

zâmbi rece.

„V-am spus deja că n-o să găsiţi nimic la mine, pentru că nu sunt eu cel pe care-l căutaţi”.

La plecare, acesta scutură mâna tatălui lui Michael. În clipa aceea, lănţişoarele pe care le purta la încheietura mâinii zornăiră uşor.

Atunci Matthes îşi aminti: La fel sunase şi la omul care îl răpise. Brăţara semăna leit cu aceea. Din cauza povestirii pe care le-o spusese mama lui, îşi aminti iarăşi. Altminteri cu siguranţă că ar fi uitat acest amănunt. Dar mama lui spusese cum fuseseră aruncate în foc amuletele şi lănţişoarele magice. Şi lucrul acesta trezise din nou

amintirile lui Matthes. El îi şopti repede lucrul acesta tatălui lui Michael. Acesta se gândi puţin. Apoi spuse şefului adjunct: „S-a ivit o situaţie nouă. Mai am să vă pun câteva întrebări”. Se aşezară împreună la masa de scris din birou, şi Matthes trebui să povestească încă o dată despre seara aceea. Apoi cel bănuit fu rugat să dea un alibi.

Era în definitiv doar un interogatoriu între tatăl lui Michael şi şeful adjunct. Matthes şedea şi el alături fără să spună nimic. Atunci se uită mai cu atenţie la masa de scris: pe ea se aflau pixuri, hârtie de scris, o lampă elegantă şi o carte.

„Tehnică de computere pentru începători” se numea cartea. Aceasta era în orice caz mai interesantă decât interogatoriul plictisitor. Matthes întinse mâna să ia cartea. Şeful adjunct scoase un strigăt, dar Matthes

104

O deschisese deja. Exact ca şi în jocul său de pe computer fuseseră tăiate şi aici nişte găuri în paginile ei. Iar în locul gol era o mică dischetă neagră. Şeful adjunct vru s-o smulgă din mâna lui, dar tatăl lui Michael devenise bănuitor şi instinctiv îi prinse braţul ca într-o menghină. Matthes luă discheta. Ea fu introdusă repede într-un computer al firmei şi fu pornit programul. Ea era cu adevărat discheta furată. Această metodă de a ascunde ceva într-o carte nu era de fapt ceva chiar aşa de neobişnuită. Adesea, spionii şi agenţii îşi ascund în felul acesta hârtiile secrete. Şi după cât se părea şi şeful adjunct auzise cândva despre aceasta.

Acum, el mărturisi totul: Voia pur şi simplu mai multă putere şi bani. Cariera din firmă nu era suficientă pentru el. Voia cu adevărat să facă rost de mai mulţi bani.

Şi iarăşi o carte fusese cea care îi arătă lui Matthes soluţia. Exact ca la jocul de pe computer. Cartea era soluţia problemei.

Matthes plecă mulţumit acasă. Acolo, el anunţă desigur vestea cea mare. Părinţii lui voiau să afle toate amănuntele. El trebui să le povestească foarte exact.

Apoi se duse în camera lui. Până la cină mai rămânea ceva timp, şi Matthes se bucura pur şi simplu de ziua aceea. Să citească, să se joace pe computer şi să asculte muzică – pe acestea şi le rezervă.

În timpul cinei ascultară la radio informaţii despre caz.

105

După cină, tatăl spuse: „Astă-seară vrem să ne ţinem din nou meditaţia de seară”.

Matthes fu pe punctul de a se împotrivi, dar rămase totuşi tăcut, ca să nu-şi strice ziua cea frumoasă cu o ceartă.

Tatăl citi istoria despre fiul pierdut. Cum se duce fiul la tatăl său şi îi cere partea de moştenire. Apoi pleacă departe şi-şi risipeşte toţi banii. În cele din urmă vine o foamete peste ţara aceea, şi tânărul trebuie să supravieţuiască în timp ce avea grijă de porci. El se decide atunci să se întoarcă la tatăl său. Voia să-l roage ca să-l angajeze măcar ca argat. Când se întoarce, tatăl lui îl primeşte înapoi cu toate onorurile şi iubire deplină ca pe fiul său. Numai fratele care ajutase tot timpul cu hărnicie acasă se împotrivise cu tărie.

Tatăl lui Matthes făcu o scurtă pauză. Apoi spuse: „Tatăl din această istorioară este Dumnezeu. Şi dacă fugim de El şi trăim contra voii Sale, atunci. Se bucură foarte mult dacă ne întoarcem la El”.

În Matthes urcă mânia: „Acum vor să mă evanghelizeze iarăşi. Ca şi cum aş fi un păgân!

Dar ceea ce spuse tatăl său îl impresiona foarte mult:

„Matthes, mama ta şi cu mine nu suntem perfecţi. Şi acum fugim tot mereu departe de Dumnezeu. Şi apoi sunt şi momente în care ne purtăm cu adevărat greşit sau nedrept cu tine. Dar ne bucurăm pur şi

106

simplu aşa de mult că Dumnezeu ne iubeşte în pofida acestor lucruri şi că putem totuşi să ne întoarcem la El. Cât timp trăim mai avem şansa să ne hotărâm dacă vrem să trăim cu Dumnezeu sau fără El. După moarte nu se mai

poate face nimic. Şi atunci Dumnezeu îi va condamna pe oamenii care n-au vrut să trăiască cu El. Noi vrem să încercăm ca familie să nu ne uităm ca fratele mai mare la greşeala altuia. Vrem să-l cerem lui Dumnezeu iertare pentru greşelile noastre şi să trăim cu Dumnezeu, Tatăl nostru. Matthes, mă bucur că putem veni la Dumnezeu şi că El vrea de asemenea să ne schimbe. Acum vreau să mă rog”.

Tatăl lui Matthes se rugă, şi apoi se încheie scurta meditaţie.

Dar Matthes se duse în această seară foarte gânditor la culcare. Poate că Biblia, această carte a cărţilor, nu era chiar aşa de rea. Vorbele rostite de tatăl său mai înainte sunaseră foarte sincer. La aşa ceva nu **s-**ar fi aşteptat niciodată din partea tatălui său. Poate că era totuşi ceva adevărat în aceste istorii despre Iesus.

Şi dacă ar fi adevărate, atunci ar fi iarăşi o curte soluţia la problemele noastre. Exact ca la jocul de pe computer şi la CHEMO-TECH, şi aici se poate găsi soluţia numai cu Cartea, cu Biblia’.

În timp ce se gândea la viaţa lui de până atunci, îşi aduse aminte şi de alte lucruri de care se făcuse vinovat, nu numai de chestia cu Bernd. Erau câteva

107

feste josnice pe care el le jucase profesorilor.

Iar faţă de părinţii lui fusese uneori foarte nepoliticos, înţelegea tot mai bine că un păcătos nu este doar un om aflat la închisoare. Fiecare om are aşa de multe greşeli, încât e separat de Dumnezeu.

Pot să-mi aduc acum vinovăţia, chiar şi cea faţă de Bernd, la Dumnezeu, pot să-l spun despre cearta cu părinţii mei – căci vinovăţia mea este deja foarte mare.

Aşa se făcu că Matthes se rugă pentru prima oară în viaţă. Nu numai rugăciunea pioasă de la culcare pe care o învăţase cândva pe de rost. El vorbea acum chiar cu Dumnezeul cel viu:

„Doamne, dacă exişti, atunci aş dori şi eu să cred în Tine, la fel ca străbunicul meu. Am făcut multe lucruri rele

în viaţa mea, dar Te rog să mă ierţi şi să fii de acum înainte Domnul meu. Vino în viaţa mea şi fii Prietenul meu. Amen”.

Poate că nu erau nişte cuvinte alese, dar Matthes spuse pur şi simplu tot ce-i stătea pe inimă. Şi el ştiu: Acum sunt un copil al lui Dumnezeu. Nu venise niciun înger din cer, dar Matthes ştiu lucrul acesta cu siguranţă, şi aceasta îl făcu bucuros.

După două săptămâni, cazul fu judecat la tribunal şi se făcu lumină în privinţa ultimelor întrebări.

Domnul Finkling, şeful adjunct de la CHEMO-TECH, mărturisi totul. El povesti că montase singur bombele **într-**o cămăruţă din**tr-**o casă pe care o

108

Închinase în oraş. În faţa casei, poliţia găsi apoi Golful roşu pe care domnul Finkling îl cumpărase sub un nume fals şi-l ascunsese acolo. În laborator se găsi şi discheta care folosise la transferarea datelor de pe computerul firmei pe PC. Pentru siguranţă, ea fu distrusă.

O mare problemă era pentru poliţie şi alibiul său. La prima interogare de către poliţie avusese ca alibi câţiva prieteni cu care fusese la pescuit.

După câteva interogări reieşi în final că aceşti prieteni fuseseră plătiţi de el să-i dea un alibi fals. Erau prieteni cu care jucase totdeauna jocuri de noroc la cazinou.

Veni apoi marea zi a rostirii sentinţei:

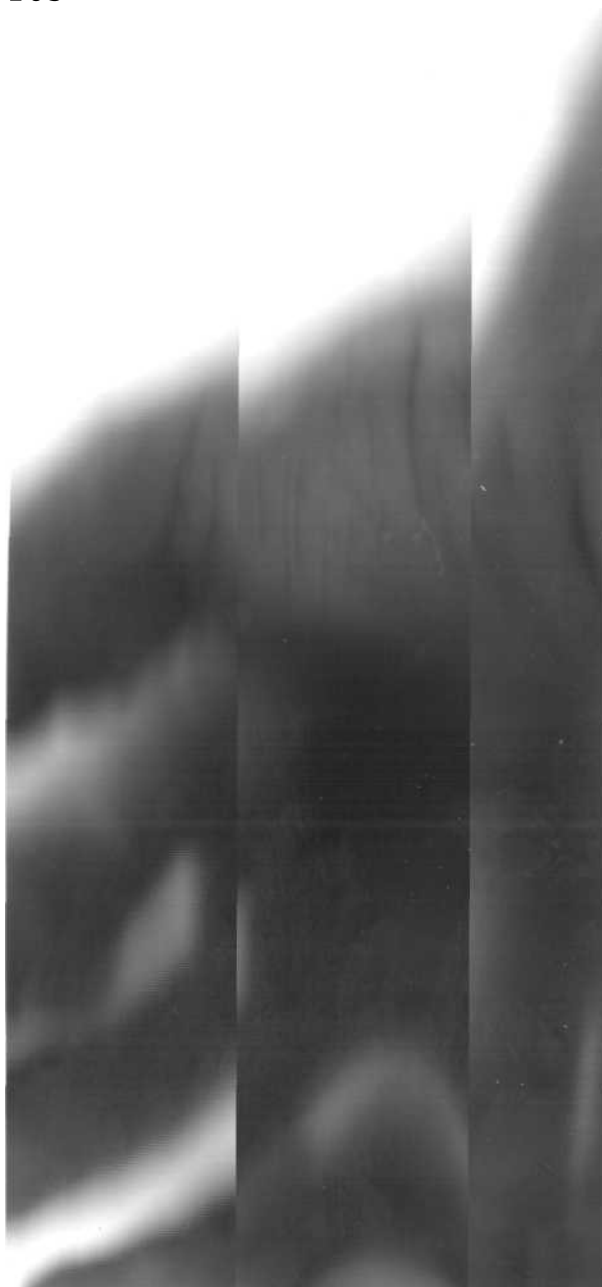
Domnul Finkling, ca învinuit principal, avea să-şi petreacă următorii cincisprezece ani înapoia gratiilor. Prietenii săi primiră şi ei amenzi mari.

Acolo erau şi Matthes şi Bernd. La urma urmelor, Bernd fusese cel care plasase bombele. Chiar dacă fusese şantajat, ar fi trebuit în orice caz să se ducă la poliţie. Iar Matthes stătea acum cu adevărat la judecată din cauză că nu-l ajutase imediat pe Bernd.

Dar se ţinu seama că circumstanţă atenuantă în cazul amândurora de faptul că îşi recunoscuseră greşelile. Amândoi încercaseră de asemenea să-şi îndrepte greşelile.

Bernd beneficie de o pedeapsă cu suspendare, iar

Matthes trebui să dea ajutor în cinci sfârşituri de
109

săptămână **într-**un azil de bătrâni. Fără plată **–** se înţelege!

Bernd avu voie chiar să-şi termine anul şcolar în şcoala unde era, lucru de care era deosebit de fericit.

Amândoi se bucurară că scăpaseră atât de uşor. Între cei doi se închegă în cursul timpului şi o prietenie cu adevărat strânsă. Matthes, Michael şi Bernd, cei trei se înţelegeau acum cu adevărat bine.

Matthes se duse acum pentru prima dată la ora de tineret din localitate. Aceasta era o întâlnire a unor tineri care erau şi creştini şi o dată pe săptămână citeau în Biblie, cântau, se rugau şi întreprindeau o

mulţime de alte lucruri.

El observă mai ales că faptul de a fi creştin nu era o chestiune ruptă de lume şi plictisitoare. Aşa crezuse el altă dată despre creştini. Dar acum, când cunoştea tot mai mult şi avea experienţe, Matthes observă că o mare parte din aversiunea lui fusese doar prejudecată.

Dar poate că lucrul cel mai important pe care îl învăţaseră Matthes şi Bernd din această aventură era că Dumnezeu ne iubeşte şi ne iartă greşelile şi păcatele dacă îl rugăm. De aceea şi putură cei doi să ierte din inimă: chestia cu bicicleta şi cu ghiozdanul pătat de cerneală (vinovatul fusese într-adevăr Bernd, care voise să se

răzbune). Şi era de asemenea comportarea lui Matthes, care îl lăsase pe Bernd să zacă acolo unde era.

Dumnezeu iertase atât de mult celor doi, că nu mai voiau să aibă ură între ei.

111

